

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

52.-53. ČÍSLO / VIII. ROČNÍK

7 Kč (9 Sk)

24., 31. PROSINCE 2000

V něm byl život
a život je světlem lidí.
To světlo ve tmě svítí
a tma je nepohltila.

Jan 1,4-5

Redakce
týdeníku Světlo
přeje
svým čtenářům
a jejich rodinám
milostiplné
vánoční svátky,
radost a pokoj
od narozeného
Krista,
našeho Spasitele.

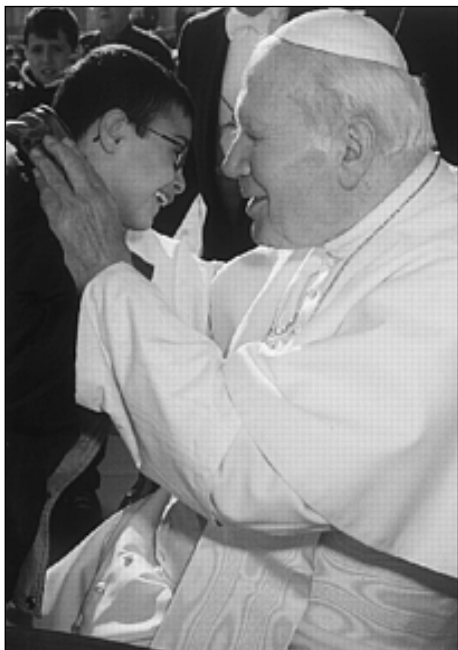
Z rosenberského oltáře S. Kögera

Spolupracovat na příchodu Božího království na zemi

V tomto roce Velkého jubilea je základním tématem našich katechezí sláva Trojice, která nám byla zjevena v dějinách spásy. Rozjímali jsme o Eucharistii, nejvyšší slavnosti Krista přítomného pod pokornými způsoby chleba a vína. Chceme nyní věnovat několik katechezí úkolu, který je od nás požadován, aby sláva Trojice plně zazářila ve světě.

Obratť se a věřte evangeliu

A naše úvaha vychází z Markova evangelia, kde čteme: *Ježíš přišel do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obratť se a věřte evangeliu* (Mk 1,14-15). To jsou první slova, která Ježíš pronesl před zástupem: ona obsahují srdce evangelia

naděje a spásy, oznámení Božího království. Od tohoto okamžiku, jak zaznamenávají evangelisté, pak *Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu* (Mt 4,23; srov. Lk 8,1). V jeho stopách se vydali apoštolové a s nimi Pavel, apoštol národů, nazvaný »hlasatel Božího království«, mezi národy až po hlavní město římského impéria (srov. Sk 20,25; 28,23.31).

Tajemné, ale mocné Království

Evangelium o Království Kristus opírá o Písmo svaté, které obrazem království oslavuje Boží panování nad vesmírem a nad

dějinami. Tak čteme v Žaltáři: *Hlásejte mezi pohany: Hospodin kraluje. Upevnil svět, aby nezakolisal: národy řídí podle práva* (Ž 96,10). Království je tedy působení účinné, ale tajemné, které Bůh uskutečňuje ve vesmíru i ve víru lidských událostí. **Poráží odpor zla s trpělivostí**, nikoliv mocí a křikem.

Proto Ježíš přirovnává Království k hořčičnému semenu, nejmenšímu mezi semeny, kterému je ovšem určeno, aby se stalo košatým stromem (srov. Mt 13,31-32), nebo k semenu, které člověk zasadil do země: *at spí nebo bdí, v noci i ve dne semeno klíčí a roste, on ani neví jak* (Mk 4,27). **Království je milost, Boží láska k světu, pramen našeho klidu a důvěry: Neboj se, malé stáde, říká Ježíš, protože se zalíbilo vašemu Otci dát vám království** (Lk 12,32). Obavy, trápení, úzkosti se rozplynou, protože **Boží království je uprostřed nás v Kristově osobě** (srov. Lk 17,21).

Potřeba aktivního úsilí

Nicméně člověk není nečinným svědkem Božího vstupu do dějin. Ježíš nás vybízí, abychom aktivně hledali Boží království a jeho spravedlnost a učinili z tohoto hledání svoji prvořadou starost (Mt 6,33). Těm, kteří *mysleli, že se Boží království musí ihned objevit* (Lk 19,11), uložil aktivní postoj místo pasivního očekávání, když jim vyprávěl podobenství o deseti hřivnách, které měly přinést zisk (srov. Lk 19,12-27). Pokud jde o apoštola Pavla, ten vysvětluje, že *Boží království nespočívá v jídle a pití, ale – a to především – ve spravedlnosti* (Řím 14,17). Vyzývá důrazně věřící, aby dali své údy do služeb spravedlnosti kvůli svému posvěcení (srov. Řím 6,13.19).

Lidská osoba je tedy povolána, aby svými rukama, svou myslí a svým srdcem **spolupracovala na příchodu Božího království** na svět. To se týká především těch, kteří jsou povoláni k apoštolátu a kteří jsou, jak říká Pavel, *spolupracovníky Božího království* (Kol 4,11), ale platí to pro každou lidskou osobu.

Podmínky začlenění do Království

Do Království vstupují osoby, které si zvolily život podle evangelijních blahoslavenství a žijí jako **chudí v duchu** v odloučenosti od hmotných dober, aby pozvedaly ty nejposlednější na zemi z prachu

jejich ponížení. Jakub se ptá ve svém listě: *Nevyvolil snad Bůh právě chudé světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici Království, které slíbil těm, kdo ho milují?* (Jak 2,5). Do Království vstupují ti, kteří **snášeji s láskou utrpení života: Do Božího království vejdem jen tehdy, když hodně vytrpíme** (Sk 14,22; srov. 2 Sol 1,4-5). Tam Bůh sám *setře každou slzu z očí a nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest* (Zj 21,4). Do Království vstupují ti, kteří jsou **čistého srdce** a volí život ve spravedlnosti, to znamená ve spojení s Boží vůlí, jak připomíná Pavel: *Nemylte se, ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrhači, ani lupiči nebudou mít v Božím království účast* (1 Kor 6,9-10; srov. 1 Kor 15,50; Ef 5,5).

Povolání pro všechny spravedlivé na zemi

Všichni spravedliví na zemi, i ti, kteří neznají Krista a jeho Církev a kteří pod vlivem milosti hledají Boha s upřímným srdcem (srov. LG 16), jsou tedy povoláni, aby budovali Boží království na zemi, spolupracovali s Pánem, který je jeho prvním rozhodujícím strůjcem. Pro ně se máme **svěřit jeho rukám, jeho slovu, jeho vedení jako nezkušené děti**, které nacházejí bezpečí jen u Otce: *Kdo nepřijímá Boží království jako dítě, ten do něho nevejde*, říká Ježíš (Lk 18,17).

V tomto duchu máme vyslovovat svou prosbu: *Přijď království tvé!* Je to prosba, která v lidských dějinách tolikrát stoupala k nebi jako velký povzdech naděje: »Kéž k nám přijde pokoj tvého království,« volá Dante ve své parafrázi na Otce náš (Očistec XI, 7). Je to prosba, která obrací pohled ke Kristovu návratu a živí touhu po konečném příchodu Božího království. Proto tato touha nezbavuje církev jejího poslání na tomto světě, naopak ještě více tak zdůrazňuje jeho naléhavost (srov. KKC 2818) v čekání na možnost **překročit práh onoho Království**, jehož je Církev zárodkem a počátkem (srov. LG 5), **až ono přijde na svět v plnosti**. Petr nás tedy ve svém druhém listě ujišťuje: *Tak vám bude dopřán volný přístup do věčného království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista* (2 Petr 1,11).

*Bolletino Vaticano 6. 12. 2000
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla*

Setkání v horách

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána?

Dříve než budeš radostně oslavovat narození Božího Syna, nabízí ti jeho Matka příležitost nahlédnout, jak Duch svatý řídí lidské kroky, aby své věrné přivedl tam, kde pro ně připravuje své zázračné dary. Přijímáš-li její pozvání, ponoř se s pomocí jejího Snoubence do posvátných čtení a přenes se v duchu do města Nazareta.

V těch dnech se Maria vydává na dalekou cestu za svou příbuznou. Které jsou to dny? Dny, které následují krátce po onom okamžiku, kdy pokorným souhlasem otevřela své panenské lůno Ježíšově zázračné přítomnosti.

Maria se stává živou schránkou živého Boha, vzácnější než všechny zlaté nádoby, které ho kdy budou přechovávat. Čistá a pokorná služebnice Páně cítí naléhavou potřebu posloužit svému Hostu tím, že jej donese tam, kde na něho toužebně čekají. Je to láskyplná mateřská služba, které už zůstane věrná až do skonání časů. I ty patříš k těm, které tak navštěvuje, a přináší ti s láskou svého Syna.

Provázej svatou Pannu na její pilné pouti. Cíl je nejen daleko, cesta k místu vysoko v horách je také náročná. Ale když se jedná o to, posloužit Bohu i bližním, mladičká poutnice nedbá námahy a neúnavně spěchá.

Kráčí lehce jako laň, neboť její srdce překypuje radostí. *Jak líbezné je, když po horách jdou nohy, jež nesou dobré poselství a ohlašují spásu.*⁽¹⁾ Každý její krok je novým veršem nekončící písně chvály velkému Bohu: *Jak dobré je chválit Pána, tvé jméno oslavovat zpěvem, Svrchovaný. Působíš mi radost svými skutky, veselím se z díla tvých rukou.*⁽²⁾ Čím zřetelněji cítí, jak je nepatrná,⁽³⁾ tím větším úžasem ji naplňuje zázračná, ale skutečná přítomnost toho, který je mocný, tím větší je její radost z velkých věcí, které jí učinil. Opravdová radost je sestrou pokory a úžasu; do srdce, ve kterém se rozhostila pýcha, taková radost nikdy nezavítá.

Mariina radost je však něco mnohem více než jen štěstí jedné prosté nazaretské dívky. V jejím velkodušném srdci již jásají všechna pokolení, která díky plodu jejího života se milosrdný Bůh chystá nasytit dobrými věcmi. Zpívej se svatou Pannou její vděčné chvály Pánu a v upřímné radosti zapomeneš na únavu cesty, neboť jako ona také poznáš a zakusíš, že radost z Hospodina je tvoje síla.⁽⁴⁾

Maria přináší Ježíše tam, kam ji vede Duch, a tak všude, kam přichází, sama moc Nejvyššího jí už připravuje místo. Vstup spolu s ní v tiché úctě do Zachariášova domu. Slovy, která teď uslyšíš z Alžbětiných úst, ti Duch svatý znovu výmluvně připomene, koho to doprovázíš. Poslouchej dobře a uč se od Alžběty, jak máš její prorocký pozdrav přednášet své nejvznešenější Paní.

Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého!

To nejsou pouhá slova ani lichocení, to je zpráva o zázraku a vyznání víry v tajemství, které převyšuje všechno pomyšlení. Kdykoliv ta slova vyslovuješ, říkej je s oním Alžbětiným vyznáním plným pokorného a vděčného úžasu: *Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně?* To je úžas, který tě ovládne jen pod vlivem Ducha svatého a který odpovídá úžasu, s jakým i Mariina duše velebí Hospodina. Nemůžeš se jí lépe zavděčit, než když s ní sdílíš vědomí, že Bůh na nás shlíží, ačkoliv jsme si to nezasloužili, když jsme tak nepatrní služebníci. To je důvod, proč Maria tento pozdrav tak miluje, proč touží slyšet ho z tvých rtů a tvého srdce třeba padesátkrát, stopadesátkrát: protože těmito slovy nejen chválíš Boží Matku, ale v ní a spolu s ní velebíš Boha za *veliké věci, které nám činí jeho milosrdenství.*

Ale je tu ještě další důležité Alžbětino svědectví. Při tomto blaženém shledání se nesetkávají pouze dvě svaté příbuzné, této radosti se účastní také požehnané plody jejich života. Již při prvním Mariině slově Alžbětino dítě *radostně zaplesá* v jejím lůně. Ježíš, který chová takovou lásku k maličkým, bude je brát do náruče a žehnat jim⁽⁵⁾, se dnes obdivuhodně setkává s děťátkem, které *půjde před jeho tvář připravit mu cestu* a které svou radost z tohoto oblažujícího setkání projevuje v matčině lůně tak zjevně a tak živě. Skloň se v pokoře před tajemstvím a darem života i před Tvůrcem, který chová v takové úctě lidskou osobu v mateřském lůně, že posílá za ní svého Syna již v lůně svaté Panny, aby ji svou přítomností posvětil. Pros spolu s nejsvětější Matkou za všechny lidské plody, kterým nemá být dopřáno, aby se radovaly, protože nenašly lásku ani přízeň, a kterým hrozí nemilosrdná smrt: *Bože zástupů, shlédni na révu, kterou tvá pravice zasadila, ochraň výhonek, který sis vypěstoval, zachovej jej naživu, a budeme velebit tvé jméno.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Iz 52,7; ⁽²⁾ Ž 92, 2.5; ⁽³⁾ Lk 1,48;

⁽⁴⁾ srov. Neh 8,10; ⁽⁵⁾ srov. Mk 10,16

⁽⁶⁾ srov. resp. žalm 80

Liturgická čtení

1. čtení – Mich 5,1–4a

Toto praví Hospodin:

„A ty, Betléme efratský, maličký jsi mezi judskými městy, z tebe mi vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je Hospodin opustí až do doby, kdy rodička porodí; potom se zbytek jeho bratrů vrátí k izraelským synům. Bude stát a pást v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, oni pak budou požívat míru, neboť jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám pak bude pokojem.“

2. čtení – Žid 10,5–10

Bratři! Když Kristus přicházel na svět, řekl: »Oběti krvavé ani nekrvavé jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl:

Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy.«

Po prvních slovech »oběti krvavé ani nekrvavé, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu« – a přece to všechno se obětuje podle Zákona – hned dodává: »Tady jsem, abych plnil tvou vůli.« To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto »vůlí« jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.

Evangelium – Lk 1,39–45

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách.

Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem:

„Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého!

Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“

**Na závěr letošního
přestupného roku
přidáváme zdarma
do Světla č. 52
čtyři stránky se čtením
a rozjímáním
na neděli 31. 12. 2000.**

Gloria in excelsis Deo

Postavy kolem jesliček

Jsou to dávné svaté postavy, obklopují jesličky nebo hledají cestu ke stáji. Nacházejí tak cestu k tajemství života a světa. Maria, Josef, andělé, pastýři: to je lid kolem Dítěte.

Co nám říkají tyto svaté postavy?

Andělé

Volají k adoraci, od níž sami přicházejí. Znají bytost toho, který tu jako chudý tak nenápadně leží v jeslích: oni v nebi ustavičně patří na jeho slávu. Proto přinášejí na zemi klanění a chválu. Chtějí nám pomáhat, abychom Krista lépe poznali a plni radosti a obdivu jej chválili, a to daleko nade vše, co můžeme nyní o něm pochopit.

Maria

Klečí u jesliček jakožto ta, která toto Dítě, Božího Syna, nechala vstoupit do svého života, která mu odevzdaně slouží a daruje ho dále lidem. Maria nechala vstoupit Ježíše do svého života bezpodmínečným ANO. Jen ten, kdo říká ano bez výhrad, když jej zastihne Boží otázka, počne Ježíše Krista a může jej dále nést světu.

Toto Mariino ANO není jednorázová událost, nýbrž stalo se základním řádem jejího života. Poznává její život až do nejmenších podrobností a uskutečňuje se v jejím sebezapření, v onom odevzdání, které je připraveno ke každé službě. Jestliže ANO pro Ježíše

je opravdové, osvědčuje se vždy v tiché, věrné službě pro něho.

Již v Betlémě držela Maria toto Dítě vstříc všem, kteří je hledají. Již zde se stává velkou dávkou dějin spásy – lidským obrazem Boha Otce, který nám daruje svého Syna. Ani my nepřijímáme štěstí Ježíšovy blízkosti nikdy jen sami pro sebe. Čím hlouběji jej můžeme přijmout, tím více se stává naším povoláním, abychom jej darovali druhým, abychom žili tak, že jej mohou u nás nalézt.

Josef

Je to muž na okraji, ve stínu; muž mlčenlivé připravenosti a pomoci; muž, do jehož života Bůh natrvalo zasáhl novými pokyny a posláním. Jeho vlastní plány jsou mlčky překonány. Je to muž, který si chtěl připravit bezpečnou domovinu v tichém lesku uctívaného Boha a který byl poslán do nejistoty a pochybností, do obtížné námahy, do soužení svědomí, na divoké a větru otevřené cesty, do nevlídné stáje a nehostinné cizí země. Je to muž, který šel a který slouží.

Josef stojí u jeslí jakožto ten, který mlčí a poslouchá a stará se pečlivě o druhé, především o Dítě. Tiše nese velkou námahu, aniž by zůstával u svých vlastních přání a bolestí. Dává nám poznat, jaké štěstí spočívá v tom, zapomenout na vlastní štěstí a i v temnotách, v nichž sám nevidí, jak se Bůh stává člověkem, být stále k dispozici.

Božské Dítě v jeslích! Tvůj příchod změnil svět. Tvým narozením začalo naše vykoupení podle plánu Boha Otce, který mohl uskutečnit díky souhlasu Tvé nejsvětější Matky. Místo Tvého narození je k politování ubohé, ale betlémská hvězda zazářila daleko, zazářila Tvým světlem. Toto světlo září i dnes všem lidem dobré vůle. Proniká temnoty zoufalství a pochybností a z rezignace dělá naději a záruku, že temnota nenávisti a váleky se změní v lásku a pokoj. Božské Dítě! Ukaž nám cestu ke svému jeslím, abychom se Ti mohli klanět a děkovat v Tvém milostiplném světě.

Konrád Kaisig

*Bud' velebena hodina, ve které se Bůh stal člověkem!
Velebena bud' nejsvětější Panna, která porodila Krista!
Velebení buďte andělé, kteří se klaněli u jeslí
narozenému Ježíši!*

*Velebeny buďte slzy, které proléval Kristus jako dítě!
Velebena buďte chudoba, kterou trpěl Kristus ve stáji!
Velebena buďte láska, pro kterou se věčný Bůh stal člověkem!
Věčný Otče, pro všechno, co Tvůj nejmilejší Syn Ježíš ve svém
dětství vykonal a vytrpěl,
smiluj se nad námi, ubohými hříšníky,
nyní i v hodinu naší smrti.
Amen.*

Pastýři

U jeslí nepotkáváme žádné bohaté, kteří uspokojili všechny své touhy. Ale jsou tu chudí, pastýři, lidé, kteří žijí pod širým nebem. Nejsou pevně a bezpečně zařízeni v teplém domově. Bdí uprostřed noci, přijímají poselství a uvěří mu. Protože všeho nechávají, najdou Dítě. V úžasu mu otevírají své srdce. Toto Dítě v něm zaujme své

místo a nechá v něm propuknout tak velké radosti, že tito chudí lidé se spojují ve své chvále s anděly.

V jeslích se snoubí nebe se zemí. U jeslí není už vůbec oddělovacích hranic a vzdáleností. Kdo klečí u jeslí a klaní se, je spojen se všemi, kteří dělají totéž na širé zemi, a stojí již ve společenství nebe, ve společenství andělů a svatých.

Překl. -lš-

Míša

Chci se s vámi podělit o jeden příběh, který jsem slyšela o jednom adventním večeru. Dva američtí misionáři přijali pozvání přijet do Ruska vyučovat morálku a etiku. Na svých cestách se dostali i do jednoho dětského domova. Tam žila asi stovka chlapců a dívek, kteří nikoho neměli. Z dětského domova pochází následující vyprávění:

Dětský domov jsme navštívili v době vánočních svátků a děti poprvé slyšely tradiční vánoční příběh. Vyprávěli jsme jim o tom, jak Maria a Josef přišli do Betléma, kde nemohli najít žádný útulek, kde by se ubytovali, a tak skončili ve stáji, kde se narodil jejich jednorozenný syn. Rodiče jej položili do jesliček a dali mu jméno Ježíš. Během příběhu děti a personál domova pozorně naslouchali. Děti seděly s napětím ve tváři, aby jim neuniklo ani slovo. Na konci příběhu jsme dětem rozdali čtvrtky papíru a žluté papírové ubrousky a poradili jsme jim, jak vyrobit jesličky. Děti opatrně trhaly ubrousky na proužky a jesličky pomalu dostávaly svůj tvar. Z plstěné látky si každé dítě vystříhlo dětátko. Dále každý dostal malé kousky flanelu na Ježíškovu příkrývku. Děti byly zaujaty prací. Pomalu jsem procházel mezi nimi, abych pomohl, bude-li třeba. Moji pozornost upoutal asi šestiletý chlapec, Míša, který své dílo už dokončil. Přišel jsem se podívat a viděl jsem, že v jesličkách ležela dvě dětátka. Přivolal jsem překladatele, abych se ho zeptal, proč jsou v jesličkách dvě novorozenátka. Míša vstal, podíval se na dokončené dílo a začal téměř doslovně opakovat celý příběh o narození Ježíška. Byl jsem překvapen: přestože slyšel příběh poprvé, zapamatoval si každý detail.

Když přišel k vyprávění, jak Maria dítě zavinula do plenek a položila do jesliček, vyprávění neskončilo. Chlapec pokračoval: „Když Maria položila dětátko do jesliček, Ježíšek se podíval na mě a zeptal se, jestli mám místo, kde mohu zůstat. Řekl jsem mu, že nemám maminku ani tatínka, nemám žádný domov. A Ježíš mi řekl, že mohu zůstat s ním. Odpověděl jsem, že to nejde, protože pro něj nemám žádný dárek jako ostatní. Ale chtěl jsem moc zůstat s Ježíškem, a tak jsem přemýšlel, co bych mu mohl dát. A tak mne napadlo, že bych mu mohl dát trochu svého tepla. To by nebyl špatný dárek. Zeptal jsem se Ježíška: ‚Když tě budu zahřívat, stačí takový dárek?‘ A on mi odpověděl: ‚Jestli mě budeš zahřívat, tak to je ten nejlepší dárek, který mi můžeš dát.‘ A tak jsem se dostal do jesliček vedle Ježíška a on mi řekl, že s ním mohu být stále.“

Když malý Míša skončil své vyprávění, měl oči plné slz, které mu stékaly po tvářičkách. Dlaněmi si přikryl tvář, sklonil hlavu na stůl a jeho ramínka se chvěla, zatímco vzlykal a plakal. Míša poprvé našel někoho, kdo jej nikdy neopustí. Někoho, kdo mu nebude ubližovat, ale bude ho mít stále rád. Našel někoho, s kým může zůstat navždy.

A. Blahušová

Vánoce – nafouknutý obal

Říká se, že Vánoce jsou svátky pokoje. Mírovými apely se to jen ozývá. Mír mezi národy, mezi skupinami, mezi třídami, v mezilidských vztazích. Bohužel, mnoho to nevynáší. Když to jde dobře, lidé jsou v tyto dny k sobě o něco přátelštější a válečníci drží chvíli klidu. Ale brzy se opět začnou hádat a střílejí jedni po druhých.

Zapomnělo se, že o Vánocích jde o pokoj, který »není z tohoto světa«. Andělé na betlémské pláni zpívali o pokoji mezi Bohem a lidmi. Vtělením svého Syna nám Bůh nabídl velké odpuštění. Kdo je »dobré vůle« a »obrácený«, v lítosti a vyznání přijímá Boží odpuštění a smiřuje se s Bohem, může

vyzařovat i mezilidský pokoj. Kdyby to udělala většina, mohl by Boží mír zavládnout na světě: mezi třídami, skupinami, národy.

Když však pozorujeme, že na pokoji s Bohem je málokdo zainteresován, že např. i mezi křesťany vánoční zpovědi na mnoha místech vyšly z módy, jsou šance pokoje mezi lidmi velmi špatné.

Říká se, že Vánoce jsou svátky rodiny, a lidé chtějí v tyto dny, zvláště o svatvečeru, zřetelně prožít její bezpečné společenství. Krásné! Nesmí se však přehlížet, že Vánoce jsou především svátkem svaté Rodiny, protože na svět přišel Boží Syn.

Pokračování na str. 6

Kdykoliv pomyslíme na Krista, chceme uvažovat, jaká to láska jej dohnala, že nám prokázal tolik milosti a dobrodiní, že nám dal záruku své přízně, protože láska si žádá protílásku...

Sv. Terezie z Avily

Tam, kde se udál ten zázrak ,Tiché noci, svaté noci‘

Návštěva v bazilice Narození

Poutník, který přichází do baziliky Narození v Betlémě, stojí před pevností. Tak pevně vyhlíží fasáda za sloupy a mohutnými zdmi. Vchod, ve kterém je třeba se sklonit, je jen 1,3m vysoký.

Širokou pětilodní bazilikou přijde poutník ke kryptě pod oltářním prostorem, k jeskyni Narození, která je bez oken. Pravým vchodem poutníci vstupují, levým vycházejí. Je to malý prostor, 50m², kde Syn člověka poprvé vdechl ovzduší této země.

Po levé ruce má příchozí malou, hluboce položenou kapli Jeslí, vytesanou ve vápencové skále a oděnou mramorem.

Pak je zde oltář Mudrců, který používají katolíci, zatímco pravoslavní celebrují u oltáře

nad pozlacenou stříbrnou hvězdou. Na tu padne poutníkův zrak ihned po vstupu.

Zde se tedy Ježíš poprvé zjevil světu jako Spasitel a Vykupitel světa. Na hvězdě je nápis: **Zde se z Panny Marie narodil Ježíš Kristus.**

Visí zde více než padesát lamp v podobě kadidelnice. Již při vstupu zpívají poutníci své vánoční písně a pak poklekají jako pastýři a mudrci, klanějí se a líbají to místo, kde vzešla Hvězda z Jakubova a Davidova domu.

Někteří zůstávají stát bokem v úžasu a modlitbě v prostoru, kde se Boží láska tak zřetelně projevila, dokud je příval dalších poutníků nevytlačí ven.

Překl. -lš-

Pane Ježíši Kriste, tys byl chudý...Ty znáš lidskou nouzi, ty zůstáváš se mnou, i když žádný člověk není se mnou, ty na mě nezapomínáš a hledáš mě...

Dietrich Boenhoffer

VÁNOCE – NAFOUKNUTÝ OBAL –

pokračování ze str. 5

Kdo se nesnaží i během roku pěstovat ducha svaté Rodiny, tomu se svátek rodiny o Vánocích sotva vydaří.

Říká se, že Vánoce jsou svátky dětí, a mnoho vánočních zvyků směřuje k tomu, aby se právě dětem připravila radost. Ale když se dětem nevypráví o tom Dítěti, které se pro naši spásu před 2000 lety stalo člověkem, když se to odbude »Santa Klausem« a děti si myslí, že až bude Ježíšek velký, bude »dědou Mrázem«, připravili jsme děti o největší krásu a velikost svátku.

Říká se, že Vánoce jsou svátky dárků. Týdny předem lákají vyzdobené a osvětlené ulice k nákupu co největšího počtu co nejdražších dárků. Ale dávno se

zapomnělo, jak k vůbec k vánočním dárkům došlo. Dárek je znamením náklonnosti a lásky, které samy jsou neviditelné. Bůh nám ukázal svou nekonečnou lásku tím, že nám daroval svého jednorozeného Syna v lidské osobě. Tento Boží dar chtěli křesťané v přiměřeném rámci napodobit. Ale v blahobytné společnosti dárky lásku prolichvařily. Daruje se spíše z prestiže....

Svět slaví Vánoce. Ale jejich slavení nedosahuje k jádru svátků. Jen se násilně nafoukl obal, který může každou chvíli prasknout. Škoda, protože jádro svátků, tajemství Božího vtělení v Jezulátku, mohlo tak velice obohatit život lidí....

Ježíšův obraz v bazilice Narození

Po dnech radosti tasil Herodes svůj krvavý meč k atentátu na Spasitele světa. Ale i přes pronásledování Ježíš, Slovo všemohoucího Otce, bude hlásat radostnou zvěst a vezme na sebe vykupitelské utrpení, aby z něho plynula řeka milostí. Pojďme, klanějme se mu!

Místo narození

Nebojte se, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lidi: Dnes se vám narodil Spasitel v městě Davidově; Je to Mesiáš, Pán. A toto vám bude znamením: naleznete Dítě zavinité v plénkách a položené do jeslí.

(Lk 2,10-12)

Náš Pán je nekonečná Láska, která odpouští každou slabost.

Terezie z Lisieux

Tajemství Svaté noci v Greccio

Před 777 lety začal kult jesliček své vítězné tažení

Ještě dříve než přijedete serpentinou do horské vesnice Greccio, ohlašuje velká tabule název »betlémského dvojníka«. Před skalní jeskyní v osamělých le-

ce v noci historický průvod. V dlouhém procesí jde mládež v pestrých kostýmech ke klášteru vzdálenému od vsi 2 km. Všichni mají pochodně, někteří

Sředověké Greccio v Sabinských horách, »druhý Betlém«

sích u Greccia, malé vesnice asi 100 km severně od Říma, začala západní vánoční kultura. Zde dal sv. František poprvé v roce 1223 realisticky představit událost narození Páně. Z těchto jeslí u Greccio vzešla všechna

jsou oděni jako Josef a Maria a nesou v náručí panenku jako dítě. Ale jsou zde i andělé a pastýři, kteří vedou volka a osla. Nad celým tímto folklorem se vznáší tichá důstojnost a usebranost.

Jeskyně s jesličkami byla vyzdobena středověkou freskou, která zobrazuje sv. Františka, jak klečí před jesličkami

znázornění Ježíšova narození ve stáji, kde se Maria a Josef klanějí Spasiteli položenému na seně a slámě spolu s pastýři ve společnosti dobytčat, vola a osla. Celé místo a především nedaleký františkánský klášter stojí ve znamení vánoční události.

Pravidelně o svátku Božího narození pořádají obyvatelé této 1200 duší čítající ob-

Scéna připomíná vánoční slavnost před přesně 777 roky. Tehdy chtěl sv. František prožít Vánoce zcela nově, bezprostředně a plasticky. Kristova slavnost neměla zůstat jen »u slov, nýbrž se měla stát duchovní skutečností«, jak později napsal jeho duchovní následovník sv. Bonaventura. Zcela v blízkosti oslavil František Boží stvoření ve své Písni o Slunci.

Vánoční noc byla přesně naplánována. Přípravou byl pověřen jeden místní muž jménem Jan. A o Svaté noci přišli Františkovi spolubratři zblízka i zdáli ke skalní jeskyni u Greccia. Nesli stejně jako přizvaní obyvatelé této krajiny svíce a pochodně, které prozářily noc. Jesličky byly vystlány slámou a senem. Vůl a osel ztělesňovali v tomto harmonickém souboru oživenou přírodu. Pastýři spěchali se svými stády k osvětlené jeskyni. »Les se ozýval hlasy a skály zněly jásotem,« jak napsal kronikář. František zpíval evangelium o narození Páně a pak kázal o narození chudičkého Krále a o »Bambino di Betlehemme«.

Greccio se nezávisle na této zbožné legendě stalo novým Betlémem. Historický vánoční průvod z nedalekého Greccia končí každoročně na svahu u kostela a vrcholí jesličkovou hrou, živou vánoční scénou. Mladí z horské vesnice jsou hrdí, když mohou představovat Josefa nebo Marii. Folklorní slavnost v jasně osvětlené horské samotě přejde pak do liturgické půlnoční mše svaté. Františkánští mniši vzpomínají se shromážděnou obcí v nádherné slavnosti 2000. výročí Kristova narození.

K tomu patří i zvířata

*V těchto dnech
klečíme před jesličkami.
Naše víra postavená
na historických
dokumentech evangelií
nám říká,
že v betlémských jeslích
se klaníme
Věčnému Slovu,
které se stalo tělem,
Bohu, který se pro naši
spásu stal člověkem.
Jan Pavel II.*

Příští ráno, až vyjde slunce nad horami a ozáří údolí Rieti, shromáždí se obec znovu k bohoslužbě. Tentokrát vedou procesí františkáni. A nad údolím zaznívá volání »Kristus, Zachránce, je zde!« jako před 2000 lety v městě Davidově nebo před 777 lety na tomto místě, druhém Betlémě.

Jan Schidelko

1. čtení – Sir 3,2-6.12-14

Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky u potomstva. Kdo ctí otce, smiřuje své hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady. Kdo ctí otce, dočká se radosti na vlastních dětech a bude vyslyšen, kdo se modlí. Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku.

Synu, ujmí se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ. Slábně-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Nezapomene se ti, žes měl soucit s otcem, započítá se ti (jako náhrada) za tvé hříchy.

2. čtení – Kol 3,12-21

Bratři! Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snášejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy. A nadto nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti.

Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj: k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte (za to) vděční. Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle: moudře se navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoli mluvíte nebo konáte, všechno dělejte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otcí.

Vy ženy, buďte svému muži podřízeny, jak se to sluší na křesťanky. Vy muži, mějte svou ženu rádi a nechovejte se k ní mrzoutsky. Vy děti, ve všem svoje rodiče poslouchajte, jak se to patří u křesťanů. Vy otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvahu.

Evangelium Lk 2,41-52

Ježíšovi rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když mu bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako obvykle. A když ukončili sváteční dni a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, a jeho rodiče to nezpazovali. V domnění, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty; teprve potom ho hledali

Sváteční setkání

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Byl milý Bohu i lidem

Pozvi dnes ke společnému setkání s Božím slovem všechny své drahé. Kdy jindy byste se měli sejít v tichém a radostném zamyšlení, ne-li o svátku Svaté Rodiny? Je to vzácný svátek i vašeho rodinného společenství. Proste společně Ducha Božího, aby vás opravdu shromáždil v jedno.

Provázejte svatou Rodinu při její daleké pouti do chrámu i při jejím bolestném rozdělení. Nevypráví vám evangelista dojemný příběh také proto, aby vám ulehčil ve vašich starostech? I Maria a Josef procházejí všedními trampotami, nemají to lehké ani se svým božským Dítětem, ocitají se ve svízelných situacích a slyší slova, kterým nejsou schopni porozumět. Co jiného je vede ve všech nejistotách, ne-li důvěra v Hospodina? S veškerou věrností a oddaností plní úkol, který přijali od Pána. *Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo kráčí po jeho cestách.*⁽¹⁾

Není vám někdy těžko právě proto, že ztrácíte ze zřetele vznešenost svého povolání a svou důstojnost? Vezměte se dnes spolu za ruce a povězte jeden druhému tu radostnou skutečnost: *Bůh si nás vyvolil, jsme mu zasvěceni a miluje nás!* Není to samo o sobě ten největší poklad vašeho společenství? Nejste ponechání sami sobě. Jako Bohu zasvěcení jste jeho vlastnictví a Bůh nikdy neopouští to, co je jeho, své vlastnictví, které *miluje*. A jestliže vás miluje, znamená to, že je živý mezi vámi, je s vámi a ve vás, v každém z vás a skrze vás se vám chce přibližovat a zjevovat. Jak? Tím, že si navzájem *projevujete jeho milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost*. Jestliže se ti zdá, že ten druhý je přímo nesnesitelný, není to proto, že nepocítuje Boží přítomnost, že mu ničím nepřipomínáš blízkost nejlaskavějšího Otce? Že u tebe nenachází jeho *milosrdné srdce, jeho dobrotu, mírnost a trpělivost*? Projev *pokoru* a uznej svůj podíl na všem, co ti připadá tak nesnesitelné. Jestliže si to dnes jeden druhému v dobré vůli a pokoře přiznáváte, budete si snáze *navzájem odpouštět, má-li kdo něco proti druhému*. Právě tím nejvíce všem ostatním zpřítomníš Pána, který *odpustil tobě*.

Největším pokladem rodiny je *lásky*. Bez ní jsou ubozí a chudí i ti nejbohatší. Lásky není něco, co se vlastní jako jmění. *Lásky je svorník dokonalosti*, láska je způsob bytí, který všechno proměňuje. Ve všem, co vás tíží, přitěžuje její nedostatek. Boha, *který je Lásky*,⁽²⁾ marně hledají ti, kteří se nemilují. Bůh

svou lásku neskrývá, ukazuje ji otevřeně, když z lásky krvácí, nese kříž a prosí za ty, kteří jej k němu přibíjejí. Lásky je skutečná teprve, když to bolí, neklade si předem podmínky, neustupuje před nevděčností a nezná výčitky. Když začne každý s láskou jako první, pak jako *svorník dokonalosti záhy naplní celý dům*.

Tam, kde sídlí láska, *vládne Kristův pokoj*. Sřežit tento pokoj ve svém vlastním srdci a tím i v celém domě *je cíl vašeho povolání*. *Vděčně na to pamatujte, vždyť jste přece jedním tělem*. Kde není Kristův pokoj, není Kristův duch. Chceš-li, aby z tebe Kristus vyzářoval, a tvoji drazí mají na to právo, vyčkej vždy se svým rozhodnutím i se svým slovem, dokud si nejsi jist, že v tvém srdci zavládl jeho pokoj.

Zamyslete se pak společně podle apoštola doporučení, zda je u vás opravdu *Kristova nauka v plné síle*. Co představuje vaše prostředí pro semeno Rozsévače? Skálu, úhor bez půdy, bodláčí, nebo zúrodněnou zemi? Připravujte mu takové podmínky, aby mohlo přinést *užitek stonásobný*⁽³⁾. Abyste se mohli *navzájem moudře poučovat*, nemohou být pravdy víry popelkou mezi přívalem prázdných a často i povážlivých slov, se kterými se svět bezostyšně vkrádá do intimity vašeho prostředí. Jste *zasvěceni Bohu*, jeho chvála ať zaznívá z vašich úst a i z vašich srdcí, ať celé vaše společenství mu spolu děkuje za jeho dobrodiní a spolu jej prosí o pomoc ke každému dílu, aby se tak všechno dělo v radosti a pokoji *ve jménu Pána Ježíše*.

Nelekejte se podřízenosti. Jestliže sám Bůh k vám nepřišel, *aby si nechal sloužit, nýbrž aby sloužil*,⁽⁴⁾ i vy máte *jeden druhému umývat nohy*.⁽⁵⁾ Celých třicet let byl v nazaretském domku největším TEN, který *se podřizoval všem*. Podřízenost je jeho svatou cestou, jak prospívat na duchu i na těle a jak se stát milým jak Bohu, tak lidem.

Jestliže Bůh výslovně žádá, aby se rodiče těšili velké úctě, je to závazek nejen pro děti, ale i pro ně. Nebeský Otec od nich očekává, že budou v posvátném kruhu rodiny jeho důstojným zástupcem i jeho zřetelným a povzbuzujícím obrazem. A tak prostě Pána, a to nejen v dnešní den:

Bože, dal jsi nám ve svaté Rodině zářivý příklad. Posiluj nás, ať ji následujeme v ctnostech všedních dnů a svůj pozemský domov naplňujeme společenstvím lásky.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 128; ⁽²⁾ 1 Jan 4,8; ⁽³⁾ srov. Mt 13,3-9;

⁽⁴⁾ Mk 10,45; ⁽⁵⁾ Jan 13,15;

⁽⁶⁾ vstupní modlitba dnešního svátku

Svátek Svaté Rodiny

V atmosféře vánočního jasu a dojemně vyhlížejících obrazů jesliček jeví se život svaté Rodiny poněkud v romantickém zabarvení. Ale takové představy klamou, jsou dokonce podle biblických zpráv zcela falešné.

Co nám říká Písmo svaté? Početí a narození vykupitelského Dítěte se uskuteční zázračným Božím zásahem. Těžké pochybnosti přiměly Josefa, aby připravil pro svou snoubenku západný list. Že se tak nakonec nestalo, může děkovat andělovi zásahu a Božímu příslibu.

Útek do Egypta představuje mladou rodinu v životním ohrožení: Herodovi pohůnci málem zavraždili i božské Dítě. Teprve návrat do Nazareta ukazuje svatou Rodinu poprvé v poněkud »normálních« podmínkách. Vyvrcholení představuje pouť do chrámu v Jeruzalémě, kdy se dvanáctiletý Ježíš vydal vlastní cestou. Ustaraní rodiče jej nakonec najdou mezi chrámovými učenci.

Až do počátku veřejného působení nám Písmo svaté neříká nic více o svaté Rodině. Později se zmiňuje pouze o Ježíšovi a Marii. Tak je tomu v Káně, pak pod křížem a nakonec uprostřed apoštolů při seslání Ducha svatého.

V liturgických textech dnešního svátku je řeč o **zářivém a následováníhodném příkladu**, který nám dává svatá Rodina. Jako obec prosíme, aby Bůh naše rodiny zachoval v **pokoji** a daroval jim **zbožnost** a **svornost** v jednotě vzájemné lásky.

Můžeme se ptát: Co může svatá Rodina znamenat pro dnešní rodinu: otce, matky a děti? Tenkrát, řeknete, to bylo všechno jiné. Všechno? Bylo zde dítě, které milovali: Maria jako matka a Josef jako otec na místě Božím. Na dítě i rodiče čeká mnoho utrpení, mnoho otázek, mnoho problémů. A přece: nic jim nemůže uškodit, ani dítěti, které milují, ani rodičům,

kteří důvěřují v Boha a jsou připraveni pro své dítě položit svůj vlastní život. Takže ve skutečnosti **jsou vzorem pro dnešní dobu**.

Když se bez předsudků i bez příkras podíváme na životní skutečnost našich rodin, najdeme zde někdy **obdivuhodný idealismus**, ale často také **bolestiplná selhání**. Je známo, že více než každé třetí manželství se rozpadá, že společný život bez manželství přichází stále více do módy a že osud rozvodových sirotků často volá do nebe.

Tu je nutno poukázat na nedostatečnou náboženskou vý-

chovu. Nežrídka zde chybí dech každodenní modlitby. Mnozí žijí tak, jako by Boha nebylo; v mnoha oblastech života pro něho nezbylo místo. A přicházejí krize, jak se to může stát v každé rodině, a první obětí se stávají děti. Někdo namítne: To je škarohlídství! Nikoliv. Tato situace je příliš vážná, než aby ji bylo možno mlčky přejít.

Svatý otec Jan Pavel II. v poslední době naléhavě vyzývá, aby se rodiny staly **první školou víry pro své děti**. Na klíně své matky a v ruce svého otce dělá dítě své první zkušenosti s Bohem, dělá první kroky do života

víry církve. Vzhledem k přímo nouzové situaci je nejvyšší čas, aby se církevní vzdělávání a výchova silně zaměřily na mladé rodiče, aby je připravily pro plodnou náboženskou výchovu jejich dětí. Prarodiče a ostatní dospělí žijící v rodinách mají **spolu s rodiči** velkou odpovědnost za náboženskou výchovu a musejí ji brát velmi vážně.

Jako věřící farní rodiny jsme všichni povoláni pomáhat našim rodinám, aby byly schopny splnit úkol, který jim Stvořitel svěřil. V tom ať je nám příkladem svatá Rodina.

Ježíši, Maria, Josefe, chraňte naše rodiny!

-sks- 1/2000

Cokoliv je přikázáno, má svou pevnost jen v lásce; jako mnoho větví stromu vychází z jednoho kořene, tak mnoho ctností se rodí z jedné lásky. A nemá zeleně ta větev dobrého skutku, netrvá-li v kořeni lásky.

Sv. Řehoř

»Vždy jsem si byla jista: Bůh to s námi myslí dobře«

Poznala jsem se s ní před třemi týdny při přednášce mého manžela, kterou pořádala její sestra. Seděly pak s námi obě u stolu. Veselá matka čtyř kluků mě zaujala. Tak jsem se za ní vypravila do Štýrského Hradce.

Narodila se v jedné vesničce nedaleko Štýrského Hradce a žila s rodiči, prarodiči a čtyřmi sourozenci na selské usedlosti. Na dětství má velmi pěkné vzpomínky. Oba rodiče byli stále nablízku. »Kdykoliv jsme něco potřebovali od tatínka, vyšli jsme na zápraží a zavolali: „Tati!“ Odněkud vždycky přišla odpověď.«

Děti tak prožívaly na jedné straně svobodu, v doslechu rodičů se mohly po vsi svobodně pohybovat, a na druhé straně bezpečí díky stále přítomnosti rodičů a prarodičů. Nedělní návštěva mše svaté byla samozřejmostí, víra byla základním kamenem každodenního života. Irma tehdy získala potřebnou sílu, aby vydržela těžké doby, které měly později přijít. Již ve svém mládí si předsevzala, že svým dětem připraví také takové krásné a bezpečné dětství.

Po základní škole jde na reálné gymnázium a roku 1980 maturuje. Pubertu přestála bez velkých pochybností o víře, protože v tu dobu byla na faře ve Strassgangu vedoucí mládeže. Tam také poznala 16letého Huberta, svého pozdějšího manžela. Magnetem pro farní mládež byly páteční večerní mše s kaplanem Sterningerem. Byla to krásná doba, která svedla dohromady mnoho mladých lidí.

»Tím hlavním středem pro nás byl Ježíš,« zdůrazňuje Irma. »On nás provedl tím obdobím. Tak jsem přešla z bezpečí rodičovského domu do bezpečí farního života.« Velká většina tehdejší farní mládeže si zachovala svou víru.

Na pedagogické akademii získala kvalifikaci učitelky zá-

kladní školy. Po absolvování, je jí právě 21, se vdává. Její první učitelské místo je u školských sester jako vychovatelka ve školce.

Zde udělala důležitou zkušenost. »Ve školce jsem poznala, jak „teta“ nahrazuje dětem matku a jak se jí křečovitě drží. A čím více se blížilo odpoledne, tím byly smutnější, že budou odvedeny. Jakmile budu mít dítě, umínla jsem si tehdy, chtěla bych být pro toto dítě stále přítomná. Je to mé dítě, můj dar, a já je nikomu nepostoupím.«

Prvních 18 měsíců bydlí mladý pár u Irminých rodičů v jedné hospodářské budově. Ale byt je to příliš skromný a pro dítě studený. Proto se ještě před narozením dítěte odstěhují k manželovým rodičům. Celá rodina se již těší na dítě. Všechno je připraveno.

V den porodu pošlou Irmu na řadu vyšetření. »Na tváři lékaře, který vyšetřoval pomocí ultrazvuku, jsem zpozorovala, že něco není v pořádku. Polil mě studený pot. Teprve po dalším vyšetření jiným lékařem jsem se dověděla: „Dítě je mrtvé.“ Zoufalá Irma se modlí: „Milý Bože, to není pravda! To srdíčko musí začít znovu tlouct!“«

Po porodu chtěla dítě vidět. Ale řekli jí, že je lepší, aby je nespatriila. Dnes ví, jak by bylo pro ni důležité, aby se se svým dítětem rozloučila. Řekli jí, že dítě mělo rozštěp páteře a bylo by velkým mrzákem.

Pro Irmu začala tehdy těžká doba. »Byl to rok práce ve smutku,« vypravuje. »Zpočátku mě přepadaly denně záchvaty křečovitého pláče. Myslela jsem, že bolest nevydržím. Po každé mši svaté se u nás uděluje dětem pozhánání. Celý rok jsem každé oplakala. Až ve výroční den narozenin, bylo to právě v neděli, pláč přestal. Najednou.«

V té době také zažila, jak jí láskyplně přijetí v rodině a v kruhu přátel vefarnosti pomáhalo. Rozhovory, svěření a modlitby pomáhaly zpracovávat bolest.

Přijala zaměstnání u voršilek a pracuje v denním domově. Když jedna učitelka odešla na mateřskou, převzala její třídu. Začala krásná doba učitelského života.

Dva roky až do dalšího otěhotnění byly dobou pochybností i nadějí. Když otěhotněla, tížila ji starost, zda její dítě bude zdravé. U Tomáše, dnes je mu 14, bylo všechno v pořádku. Tehdy by byla nejraději volala

na celý svět, jak je šťastná. Podobně velká byla její radost, když se jí o dva roky později narodil Kryštof.

Mladý pár má tedy dva kluky a je velmi šťastný. Oba jsou zajedno, že by chtěli ještě další děti. Když Irma opět otěhotněla, byl její strach, že by mohla mít postižené dítě, již ten tam.

V 5. měsíci čtvrtého těhotenství zjistí lékař ultrazvukem nějakou nesrovnalost. Domnívá se, že jde o cystu ve velkém mozku a že malý mozek je buď silně zmenšený, nebo se nevyvinul vůbec. »Když nám to lékař řekl, bylo mi, jako bych ztratila půdu pod nohama. Jak teď bude probíhat náš život!?!« slyšela jsem, jak říká můj protějšek.

Následují důkladnější vyšetření. V zemské nemocnici jí navrhnou vyšetření plodové vody. Irma se ptá, zda při špatném výsledku nebude jediným východiskem potrat. »Ano,« dostane odpověď. »Tak to pro mě nepřichází v úvahu. Nechci toto vyšetření.« Začnou jí dokazovat, že při poškozeném mozku je dítě schopné života jen v mateřském lůně. Za této situace je nesmysl se trápit několik dalších měsíců. Je lepší dítě potratit.

Na to Irma odpověděla: »Má-li mé dítě zemřít, tak zemře. Ale já ten okamžik nebudu určovat. To je věc Boží. On je Pánem života a smrti. Bude, co má být. Přijmeme dítě takové, jaké je.« »A ostatně,« říká mi nyní, »každý může v životě utrpět nějaký úraz nebo jej postihne chronická nemoc a zůstane postižený. A přece zůstává pro něho život hodný žítí! U nenarozených dětí se to zpochybňuje a odpírá se jim právo na život.«

Když se její ženský lékař dověděl o jejím rozhodnutí, obdivoval její postoj. Domníval se, že by se v její situaci rozhodl stejně. To velmi povzbudilo mladý pár v jeho rozhodnutí.

Také obě ro-diny stály stoprocentně za nimi.

Z Irmina vypravování je mi zřejmé, jak je důležité, když rodiče, přátelé a lékaři spolu nesou takové rozhodnutí a dávají na srozuměnou, že pro ně není vůbec problém přijmout postižené dítě. Zvláště dojala Irmu to, co jí řekla její mladší sestra: »Díky Bohu, že jsme nebyli schopni dítě utratit. Milý Bůh nás tím pronese.«

Protože se jednalo o postižené dítě, přijala Irma pro své dítě pomazání nemocných. To jí velmi posílilo a dalo to mladému páru sílu pro nadcházející dobu. Určité uklidnění přineslo, když jeden odborník konstatoval, že s mozkiem je všechno v pořádku. Ale rodiče očekávají narození s velkými obavami.

Zeptala jsem se jí, zda se nepřela s Bohem. Klidně a samozřejmě odpověděla: »Nikoliv. Na světě jsou postižení a utrpení. Ještě nejsme v nebi. Myslím si, že všechno má nějaký smysl... Byla jsem si však jista: Bůh to určitě s námi myslí dobře. Co nám posílá, je dobře promyšleno. Když Bohu v modlitbě něco předkládám, mám za to, že to ve své moudrosti dobře zařídí.«

Při porodu se ukázalo, že dítě je postiženo stejně jako první mrtvě narozené: rozštěp páteře. Irma mohla mít dítě u sebe půl hodiny. Pak je služba odnesla. Ještě tu noc podstoupilo čtyřhodinovou operaci.

Malý Šimon musí zůstat tři měsíce v nemocnici. Objevily se komplikace: potřebuje trubicu v hrtanu a vývod pro mozkový mok. Jeden problém stíhá druhý. Bohu díky babička se stará o větší děti, a tak matka může dvakrát, třikrát denně do nemocnice. Dítě nesmí zůstat samo, říká. Tak se může s Šimonem mazlit, zpívat mu písně a mluvit s ním, aby věděl: Maminka je u tebe a nejsi sám. »Jako potápěč je tu položen, s tolika hadicemi. Chtěla jsem mu věnovat co nejvíce lásky a bezpečí,« vypravuje mi.

Irma Lienhartová se svým synem Šimonem

Ve třech týdnech je na intenzivní jednotce pokřtěn. Po dvou a půl měsících může na dva týdny domů. Jaké štěstí! Může jej krmit! Ale pak musí znovu do nemocnice. Když konečně přišel domů, měl trubicu v hrtanu. Tu bylo třeba co dvě až tři hodiny odsávat. Není možno přestat, i když pláče. Zvláštní přístroj bdí nad jeho spánkem. Stále znovu se ozývá poplach. Při sebelehčí infekci je třeba trubicu 15x za noc odsávat.

Když někdo jde s dítětem ven, musí si vzít odsávací zařízení, sterilní sondy a rukavice. Šimon má trubicu tři roky. Když je konečně odstraněna, ukáže se, že Šimon má ochrnuté obě hlasivky. Rodiče jsou postaveni před strašnou alternativu: buď trubice pro zbytek života, anebo operace, která chlapci umožní dýchat, ale znemožní vydávat hlas.

»Strašné rozhodnutí,« vzpomíná matka. Z jejího hlasu je ještě dnes cítit, jak velké muselo být její duševní zatížení. »V žádném případě jsme nechtěli, aby nemohl mluvit. Tehdy bylo téměř jisté, že nebude chodit.« Nechodit a nemluvit, to byla strašná představa!

Proto naléhají na lékaře, aby našli jiné řešení, a skutečně, jeden specialista ve Štýrském

Hradci se pokusí umožnit chlapci i dýchání a mluvení bez trubice.

Jako před každou operací, i tentokrát dostane Šimon pomazání nemocných. Celá farnost se za něho modlí. A skutečně: Po operaci má chlapec lepší dýchání i hlas. Ale vytvářejí se jizvy, dýchání je ztíženo. Často to vypadá, jako by se měl udusit. Tedy ještě jedna operace, poslední, jak říká lékař. Jestli se nepodaří, zbývá jen trubice.

Po operaci následuje rozhodující vyšetření. Irma stojí přede dveřmi a modlí se jak nikdy předtím: »Chceš-li mu, Pane, pomoci, tak prosím **ted!**« A lékař přichází se zprávou: »Lépe už to ani dopadnout nemohlo.« Stal se zázrak. Šimon může dýchat i mluvit.

Po všechna ta léta se Irma setkávala v nemocnicích s lékaři a sestrami, kteří se jí ptali, zda už dříve věděla, že dítě bude postižené. Když odpověděla, že ano, říkali: »Tak proč je vůbec na světě?« Irma říká: »Je to strašné slyšet: „Jak může být někdo tak hloupý a porodit takové dítě!“«

Poslední, 13. operaci prodělá Šimon ve čtyřech letech. Jak mohl zvládnout takový příval utrpení? Ke svému překvapení slyším: »On vlastně nikdy neměl strach z nemocnice: Byla

jsem vždy u toho. Také jsem s ním spala. A žít s trubicí bylo pro něho samozřejmé.«

Chodit tehdy Šimon nemohl, byl od pasu prakticky ochrnutý. Mohl se pohybovat jen se zvláštním vozíčkem. Ani fyzioterapie mnoho nepomohla, aby mohl chodit aspoň o holích. Nemá to smyslu, říkají lékaři, už proto, že chybí svalstvo.

O Velikonocích 1997 jede rodina do Medjugorje. Cestou na mši chce Šimon vědět, proč se tak spěchá. Maminka mu vysvětlí, že krátce přede mší svatou se zjevuje Panna Maria. Aby tam byl, i když ji sám nevidí. Šimon na to: »Tak rychle, chtěl bych jí říct, že bych chtěl chodit.«

Rodina prožije v Medjugorje pěkné dny, bez zvláštních událostí. Po návratu do Štýrska to rodiče ještě jednou zkoušejí s berlami. Šimon je vezme a projde světlici tam a zpátky. Pro rodinu je to jednoznačně zázrak.

Od té doby Šimon již nepotřebuje vozíček a chodí o berlích. (To neznamená, že někdy nepoužije invalidní vozík.) Lékaři nevědí, jak to vysvětlit. Irma míní s úsměvem: »My jsme si vždy umiňovali, že budeme vydávat svědectví o zázraku, ale byli jsme leniví. A teď mě to probudilo.«

Když je nyní Šimon pohyblivý, může do školky a do normální školy, kam chodí jeho bratři a bratrance. Spolužáci i učitelé jej přijímají s láskou. Irma září, když vypráví: »U žádného jiného dítěte jsme nezažili doma tolik radosti jako u něho. Nechce zameškat ani jeden den školní docházky.«

Když bylo Šimonovi šest let, začíná šťastné období jejich života a rodiče zatoužili po ještě jednom dítěti. Ale všichni by je měli za bláznů. Tak o tom nechtějí mluvit, předkládají své přání Pánu Bohu. A Bůh si přeje ještě jedno dítě.

Sotva se rodiče dovědí, že Florián je na cestě, zasvětil ho

Pokračování na str. 12

Matce Boží. Budou její ochranu skutečně potřebovat po dobu celého těhotenství. Protože stále přicházejí Jobovy zvěsti: od výronu v rodiče až po dojem, že dítě neroste. Stále slyší od lékařů: »Víte, do čeho se pouštíte?« Nechtějí zkrátka pochopit, že potrat není vůbec řešení.

Každý den těhotenství pokládají dítě Panně Marii na srdce. Nakonec je všechno v pořádku, i když porod byl o pár týdnů uspíšen. Florián přišel na svět v normální velikosti a zcela zdravý. »Na celé panice nebylo vůbec nic,« soudí Irma.

Byly těžké doby pro jejich manželství příliš zatěžující? Bez dlouhého přemýšlení odpovídá čtyřnásobná matka kluků: »Všechny naše zkušenosti posílily naše manželství a doslova nás svařily. Víím, že u mnoha manželství je tomu jinak, když se manželství při zátěži rozpadá.

Často jsou to muži, kteří nedokážou přijmout postižené dítě, především proto, že matka pro takové dítě potřebuje příliš mnoho času. Ale můj muž má velmi pevnou víru. Nikdy mu nepřišlo na mysl, že by nepřijal postižené dítě se stejnou láskou a radostí jako zdravé. Je od přirozenosti velmi veselý a důvěřivý. Když jsem byla takřka na dně, vždy mě dovedl podepřít a dodat mi odvalu. Když jsem byla na pokraji zhroutil, vždy mě podržel.«

»Síla přichází také z toho,« pokračuje, »že své dítě milujeme až k zbláznění. Z této lásky pak roste síla. A láska, kterou pak dostáváme od svých dětí zpět, se nedá vůbec ničím na-

hradit. I oba velcí hoši jsou velmi zralí. Vědí, co je to za štěstí, že mohou běhat a skákat. Jsou vděční za to, že jsou zdraví. Zjistili jsme, že i jiné děti, které přicházejí se Šimonem do styku, z této situace vyžívají. Postižené dítě je velkým obohacením pro své okolí. Pro nás je Šimon velkým darem.«

Zpětně konstatuje, že Šimonův život přinesl bohaté plody. A ještě něco: On je velmi šťastný chlapec, který se směje se svými sourozenci, hraje si s nimi a rve se jako ostatní děti. »To je to množství milostí, které jsme mu během jeho života vymodlili,« vysvětluje Irma.

Dělá na mě dojem silné osobnosti: Je obětavou, ale také šťastnou a spokojenou matkou, která je tu ve dne v noci pro své děti. Její zážitky posílily její víru.

Tuto víru po léta předává dále doma svým dětem při čtení bible a vyprávění o učednících, její otázky často nutí ptát se po kořenech vlastní víry, a večer důvěrné rozhovory a diskuse posilují ty velké.

Když jsem se se svou dcerou vracela domů z Hradce, položila jsem si otázku, co se mi na této dojemné historii jeví obzvláště pozoruhodné: Jednak jak je cenné, když velká rodina drží pohromadě. Ale pak především: co znamená hluboká víra, především, když ji podporuje živoucí farní rodina, první svaté přijímání a biřmování. Pak je možno přijmout i velmi těžké časy, když všichni stojí pospolu a posilují se. Je to obdivuhodné a následovánímhodné...

Vision 2000 6/2000

Překlad -lš-

Tammy

Msgr. Henry J. Kennedy byl dlouhá léta biskupem v Armidale v Austrálii. Ještě jako mladý světitel biskup zažil něco, co poznamenalo celý jeho další kněžský a biskupský život. Sám vypravuje:

»Když jsem přijel do jedné farnosti, abych tam uděloval svátost biřmování, šel jsem do farní budovy poděkovat jedné paní, která jako matka pěti dětí pečovala ještě o farní domácnost. Když jsme se pozdravili, žena mi řekla:

„Pane biskupe, mohl byste dát požehnání Tammy, která tu je na invalidním vozíku?“ „Samozřejmě, že to udělám,“ řekl jsem. „Biskupové jsou tu na to, aby žehnali.“ Když jsem se otočil k dítěti, které bylo za mnou, řekla mi žena:

„Pane biskupe, ona s vámi nebude mluvit. Ona je němá. A také neuslyší, co jí řeknete. Ona je hluchá.“

V tom okamžiku jsem přistoupil k dítěti a chtěl jsem položit ruku na ramena děvčete, které nikdy neslyšelo žádný hlas a vůbec nic. Dítě, které nikdy nemluvalo, které nemohlo vyslovit ani tatínku, ani maminko, nikdy neřeklo Ježíš, ani Maria. A když jsem se zadíval do jejího obličejce, řekl jsem náhle té paní: „Neřkejte mi, prosím vás, že je i slepá.“ „Ano, pane biskupe. Je slepá!“ Mohl jsem to poznat z výrazu obličejce, kůže pokrývala její malé oči.

A paní dále řekla: „Ona nemůže ani povstat z toho vozíku, je spastička a neudrží se na nohou.“

Pomyslel jsem si: Jaký to má vůbec smysl? Co dělá to dítě? Proč? A pak mě napadlo: Tady je děvče, které nikdy nezhrěšilo zrakem ani jazykem. Nikdy nešlo na místa, kde by mohlo zhrěšit. Ona je světlejší než já, který jsem používal jazyk k nadávání a lhaní. Slyšel jsem věci, které nebyly dobré. Jistě bylo mnoho příležitostí, kdy jsem litoval, že mám sílu k chůzi, protože jsem šel na místa, kam bych raději nikdy neměl vstoupit. Proto to má smysl, že tato malá bytost nic nevidí, nic neslyší a nikam nemůže jít. Když jsem se zeptal té paní, zda je dítě její, vyprávěla mi svůj příběh:

„Ne, pane biskupe. Byla jsem půl roku v nemocnici, když se to dítě narodilo. Jednoho dne přišel na náš pokoj lékař a řekl: Dole na dětské stanici je dítě. Jestliže se ho hned někdo neujme, kdo by mu mohl věnovat trochu náklonnosti, bude tady do konce života vegetovat. To mě tak dojalo, že jsem odpověděla: Doktore, já si to dítě vezmu. Budu se o ně starat podle svých nejlep-

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 8

mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho.

Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žaslí nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi.

Když ho (rodiče) uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali.“

Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“

Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci. Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci.

Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí.

Nejvyšší francouzský soud přiznal výplatu odškodného 17letému duševně postiženému, téměř slepému muži za to, že se narodil, protože jeho život nebyl pro údajně špatnou diagnózu v mateřském lůně ukončen potratem. Podle tohoto nehorázného rozsudku by pro postižené existovalo jediné východisko a právo: být zavražděn.

Rádio Vatikán

ších sil a můj manžel a mých pět dětí zahrnou Tammy láskou.“ Řekla mi také, že právě v tu dobu bylo její manželství před zhroutilím. Byly tu plány na rozvod. „Harmonie a láska, které jsou potřebné, aby rodina držela pohromadě, byly zdánlivě tytam. Teď však vstoupila do našeho domu šance, děti začaly Tammy zasypávat láskou. Můj manžel a já jsme zpozorovali, že to znamenalo i obrat v našich vztazích a byl tu moment znovunalezení. Někdy Bůh působí skrze ty, o kterých si myslíme, že by bylo lépe, kdyby se v takovém stavu vůbec nebyli narodili. Tammy nás znovu spojila. Od té doby vládne u nás harmonie, pokoj, láska a náklonnost mezi dětmi, mým mužem a mnou. Všichni ji zbožňujeme, v každém okamžiku může pocítovat, že na ni klademe své ruce. Jistě cítí, že se nachází v náručí těch, kdo ji milují. Často nám klade svou ruku na jamku v hrdle a učí se poznávat náš hlas a naši lásku podle vibrací.“

Měl jsem to privilegium, že jsem mohl Tammy udělit bířmování. Museli ji k oltáři odnést, aby mohla přijmout svátost bířmování.

Ve věku 15 a půl roku zemřela. Protože farář věděl, jak se o toto dítě zajímám, poslal mi spolu s oznámením i jeho fotografii. Pro nás to byla smutná zpráva, pro Tammy krásná – vrátila se domů do své pravé vlasti k tomu, který ji z lásky povolal, aby se na pokání za naše hříchy zřekla toho, co většinou z nás dal: zraku, sluchu, řeči a pohyblivosti.

Napsal jsem vám tento příběh, protože ta malá měla velký vliv na můj život. Uvědomil jsem si totiž, že Boží dary jsou k potřebě a ne k promrhání. Kéž je mi Bůh milostivý za každou hodinu, ve které by bylo lépe, kdybych neviděl, neslyšel, nemohl promluvit ani jít tam či onam.«

*Podle Triumf srdce 42/2000,
Lebe 48/2000*

Vánoční pozdrav

členům a spolupracovníkům Mariánského kněžského hnutí

Než vám prozradíme jednu velmi radostnou zprávu, připomeneme si jedno poselství z „modré knihy“ („Kněžím, přemilým synům Panny Marie“), kterou vydalo naše Středisko MKH (772 00 Olomouc, Černochova 7):

Město Mexiko, 5. prosince 1994

*Národní večeřadlo MKH ve svatyni
P. Marie Guadalupské*

Zornička mých očí

„S jakou láskou se na vás dívám, kněžá a věřící mého Hnutí, kteří jste tady, v této mé velebné svatyni, abyste vykonali velké večeřadlo, které zakončuje večeřadla v tolika místech Mexika, země, kterou obzvláště chráním a žehnám.“

Ze svého Neposkvrněného Srdce nechám téci prameny lásky a milosrdenství na vás, na církev a na toto ubohé lidstvo.

Jako je v mých očích vtisknuta podoba malého Juana Diega, jemuž jsem se zjevila, tak jste i vy vtisknuti v očích a srdci své nebeské Maminky.

Iste zorničkou mých očí, protože jste mé nejmenší děti, zcela mně zasvěcené, a tak vás mohu zahrnout veškerou něhou své mateřské lásky.

Iste zorničkou mých očí, protože se necháváte mnou vést, velmi učenliví. Posloucháte mě, plníte má přání, jdete po cestě, kterou jsem vám vytyčila, a tak mohu vašim prostřednictvím uskutečňovat velký plán triumfu svého Neposkvrněného Srdce ve světě.

Iste zorničkou mých očí, protože skrze vás mohu šířit světlo víry ve dnech velkého odpadu, vůni milosti a svatosti v čase velké zvrácenosti a vítěznou moc lásky v hodině násilí a nenávisti.

Iste zorničkou mých očí pro velkou lásku, kterou chováte k svátostnému Ježíši. S jakou radostí se na vás dívám, když chodíte před svatostánek, abyste Ježíšovi vzdali svůj kněžský hold lásky, klanění a odčinění.

V době, kdy je eucharistický Ježíš obklopen takovou lhostejností, prázdnotou, vy ještě rozšiřujete slavnostní hodiny eucharistického klanění, obklopujete eucharistického Ježíše květy a světly jako charakteristickými znameními své lásky a něžného soucitu.

Iste zorničkou mých očí, protože jste prostí, chudí, pokorní a milujete mě s veškerou nevinností svého dětského srdce.

Viděl jsi, můj synu, s jakým nadšením mě milují, vzývají a oslavují moji mexičtí synové.

Proto odtud započne mé velké vítězství proti všem zednářským a satanským silám za největší triumf mého Syna Ježíše.

Potvrzuji ti, že k velkému jubileu r. 2000 přijde triumf mého Neposkvrněného Srdce, jak jsem předpověděla ve Fatimě, a to se uskuteční s Ježíšovým příchodem ve slávě k nastolení jeho království ve světě. Tak nakonec budete moci vidět na vlastní oči nová nebesa a novou zemi.

S celou svou mateřskou láskou Matky, kterou jste potěšili a oslavili, žehnám vám ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého.“

* * *

A nyní ta radostná zpráva:

Před letošními listopadovými prezidentskými volbami v Mexiku se po celé zemi scházeli věřící ve večeřadle a v celodenní adoraci a růžencem útočili na Milosrdenství Boží. Zvítězil Vincent Fox ze Strany národní akce (PAN), který se veřejně hlásí ke katolické církvi. Po sedmdesáti letech tak končí vláda Institucionální revoluční strany (PIR), církvi nepřátelské. Dovedete si představit jástot lidí dobré vůle a vděčnost Panně Marii za vyplnění příslibu, který dala v národní svatyni guadalupské...

Rozšiřujme naše setkání ve večeřadlech, ať v kostele, či v rodinách. Došlo už v nás k opravdovému obrácení, k němuž nás Matka Boží stále vybízí? Může i o nás mluvit Panna Maria s takovým uznáním jako o mexických kněžích a věřících?

Sekularizace rodiny

Z nového dokumentu papežské rady pro rodinu

Stoupající počet faktického partnerského soužití a z toho plynoucí averze vůči manželství jsou v celé společnosti široce rozšířeným jevem, který naléhavě apeluje na svědomí křesťanské společnosti. Církev rozpoznala »znamení doby«, a proto není od věci zabývat se touto otázkou.

Dokument se zabývá obtížnou situací, ve které se jedná přímo o ústřední jádro lidských vztahů a o choulostivou otázku spojení mezi rodinou a životem, o citlivé oblasti lidského srdce.

Manželství, rodina a partnerské soužití »de facto«

(8) V letech 1960-1970 se rozšířila teorie (odborníci ji dnes převážně označují jako »konstruktivistickou«), podle níž sexuální identita »pohlaví« (gender – anglický termín pro označení mluvnického rodu, pozn. př.) je nejen výsledkem interakce mezi společností a individuem, ale je také nezávislá na osobní sexuální identitě. Jinými slovy, ve společnosti používané rozlišování mezi mužským a ženským pohlavím je výlučně produktem sociálních faktorů a nemá žádný vztah k sexuální dimenzi osoby. Jakákoliv sexuální orientace, tedy i homosexuální, je údajně oprávněná. Společnost prý se musí změnit, aby vymezila v utváření společenského života místo také jiným pohlavím vedle mužského a ženského.

»Gender-ideologie« našla v individualistické antropologii radikálního novoliberalismu úrodnou půdu. Požadování stejného statusu pro manželství a pro faktické soužití (třeba i homosexuální) se dnes ospravedlňuje převážně s odvoláním na kategorie a pojmy »gender-ideologie«. Někteří jdou dokonce tak daleko, že dávají název »rodina« jakémukoliv konsenzuálnímu spojení a smazávají tak přirozenou tendenci lidské svobody k vzájemnému sebedarování i jeho podstatné znaky. Ty však tvoří základ manželství jako instituce a společného dobra celého lidstva.

Proces sekularizace rodiny na Západě

(32) Především v západních zemích s katolickou tradicí se proces sekularizace manželství zaměřil zatím v první řadě takřka výlučně na svatební slavnost, tzn. na možnosti slavení sňatku. Přes to všechno přetrvávají základní principy manželství jako jeho vysoká hodnota a nerozlučitelnost, především absolutní nerozlučitelnost svátostného manželství uzavřeného mezi dvěma pokřtěnými, a to i v sekularizovaných právních systémech.⁽⁷⁷⁾ Všeobecný vpád »rozvodové mentality«, jak to nazývá II.vatikánský koncil, do různých právních systémů vedl v průběhu staletí k všeobecnému zatemnění hodnoty této velké vymoženosti ve vědomí společnosti. Prvotní církev se nepokoušela římské pojetí manželství posvěcovat nebo kristianizovat, nýbrž se spokojila s tím, dát této instituci podle vůle Ježíše Krista její původní význam v řádu stvoření. Bezpochyby již prvotní církev jasně uznala, že Stvořitel chtěl přirozený charakter manželství od počátku jako znamení Boží lásky ke svému lidu, a když přišla plnost času, jako výslovné znamení lásky Krista k jeho Církvi. Neboť první, co učinila ve smyslu evangelia a výslovné nauky Krista, svého Pána, byla obnova principů manželství. Byla si vědoma, že sám Bůh je »původce manželství«, které je vybaveno »rozličnými dobry a cíli«. Na druhé straně uznala

skutečnost, že tato »přirozená instituce má velký význam pro zachování lidstva, pro osobní pokrok jednotlivých členů rodiny a pro jejich věčnou spásu, pro důstojnost, pevnost, mír a blaho samotné rodiny a celé lidské společnosti.«⁽⁷⁹⁾ Kdo chce podle (církví nebo státem) stanovených modalit vykonat svatební obřad, může a chce skutečně uzavřít manželství. Příklon k manželskému svazku je lidské osobě z podstaty vlastní a z tohoto rozhodnutí se odvozují právní stránky manželské smlouvy a vzniku pravého manželského svazku.

(36) Křesťanské společenství chápe fenomény faktického životního soužití jako výzvu. Tato partnerství bez jakéhokoliv civilního a nábožensky právního institucionálního svazku jsou stále častějším jevem, kterému musí církev ve své pastoraci věnovat pozornost.⁽⁸³⁾ Jestliže se věřící opírá nejen o budoucnost, nýbrž také a především o »světlo pravdy«, které přijímá z víry, je schopen pojmenovat věci jménem: dobro jako dobré a zlo jako zlé. V dnešním kontextu, který se řídí relativismem a smazáváním všech, dokonce i těch nejpodstatnějších rozdílů mezi manželstvím a faktickým partnerským soužitím, musí člověk použít velké moudrosti a odvážné svobody, aby nepodlehł dvojznačností nebo kompromisům, neboť dobře ví, že »nejnebezpečnější krize (...) která vůbec může lidstvo navštívit, je zmatek ve vztahu mezi dobrem a zlem, což znemožňuje zachovávání mravního řádu jednotlivce i společenství.«⁽⁸⁴⁾ Se zřetelem na reflexi nad znamením času v pravém slova smyslu křesťanskou a vzhledem k evidentnímu zatemnění hluboké pravdy o lidské lásce v srdci mnoha současníků je vhodné vrátit se k čistým vodám evangelia.

(37) *Přistoupili k němu farižeové s úmyslem přivést ho do úzkých a zeptali se ho: »Mů-*

že se člověk se ženou rozvést z jakéhokoliv důvodu?« On jim odpověděl: »Nečetli jste, že Stvořitel na začátku učinil lidi muže a ženu a prohlásil:

„Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své ženě, a ti dva budou jeden člověk?“ Už tedy nejsou dva, ale jeden. Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuj.«

Řekli mu na to: »Proč tedy Mojžíš nařídil dát ženě rozlučovací list a rozvést se s ní?«

Odpověděl jim: »Mojžíš vám dovolil rozvod se ženou pro tvrdost vašeho srdce. Ale na počátku to tak nebylo. Říkám vám: Kdo se rozvede se svou ženou z jiného důvodu než pro smilstvo a ožení se s jinou, dopouští se cizoložství.« (Mt 19,3-9) Tato Pánova slova jsou zajisté dobře známá stejně jako reakce učedníků: »Když je to mezi mužem a ženou takové, je lepší se neženit.« (Mt 9,10) Tato reakce jednoznačně odpovídá myšlení, jaké převládalo v oné epoše, která se obrátila zády k původnímu plánu Stvořitele.«⁽⁸⁵⁾

Mojžíšem učiněný ústupek odráží přítomnost hříchu, která dostala formu duritia cordis (tvrdost srdce). Dnes se musíme vypořádat bezesporu více než za jiných dob se zatemněním rozumu a ochromením vůle, s rozhodováním podle vášní, se skrytými kořeny faktorů většiny slabostí, které přispěly k aktuálnímu rozšíření faktických partnerských soužití.

Překlad -lš-

(Překlad celého dokumentu bude k dispozici v MCM v lednu.)

Poznámky:

⁽⁷⁷⁾ Srov. Jan Pavel II., *Discorso alla Rota Romana*, 21. 1. 2000.

⁽⁷⁹⁾ Tamtéž.

⁽⁸³⁾ Tamtéž, n. 81.

⁽⁸⁴⁾ Jan Pavel II., *enc. Veritatis splendor*, n. 93.

⁽⁸⁵⁾ Jan Pavel II., 5. 9. 1979, „Katecheze o lidské lásce“.

Průkopníci novodobého vraždění

Holandský parlament schválil zákon, který legalizuje v této zemi eutanázii, už dříve beztrestně praktikovanou.

Giorgio Rumi v L'Osservatore Romano v článku *Modloslužebné klanění vlastní vůli* komentoval nástup eutanázie v Holandsku mezi jiným těmito slovy:

Pro nás, lidi dvacátého století, představovalo odstranění trestu smrti výsledek s velkým výhledem: nadlouho nás poznamenalo vražedné šílenství dvou světových válek a nekonečné důsledky zkázy a bolesti, které doprovázely uvolnění násilí uvnitř států i mezi národy. Byli jsme nuceni v mnoha zemích odstraňovat dědictví minulosti zakotvené ve vojenských trestních válečných kodexech. A pak jako úkradkem se smrt vrátila a znovu objevila v banalizaci potratů a v opětovném pokušení eutanázie. Zdálo se nám, že jsme odstranili princip nadvlády člověka nad člověkem, shodli jsme se na tom, že lidský život je posvátný, vypočítali jsme všechna možná lidská práva a obklopili lidskou osobu zárukami, chartami, soudními dvory, prohlášeními a vším možným, co by mohlo postavit hráz z vůli a moci, jejichž důsledky jsme tak trpce zakusili.

Ale temné zlo se vrátilo, aby nás svedlo a rázem smetlo laciná proroctví o zrození nového člověka, který se oprostil od vin svých otců a jehož nová tvář měla být dostatečně garantována ekonomickým vývojem a demokratickou praxí. Zmocnila se nás opět záladná vůle po sebezničení, která se schovala za škrabošku úniku ze života (drogy), soucitného skoncování s bolestí (eutanázie) a absolutního rozsudku nad potomstvem (potrat). Vůle po moci, tak nespoutaná a nestydatá v politice, se pokouší zmocnit se bezvýhradně celého vnitřního já: Každému z nás má být přiznána absolutní autorita nad sebou samým s možností pošlapat své lidské svědomí a vzít si život s neomezenou možností rozhodování.

Důsledky jsou vlastně úděsné: Matka a lékař, dárkyně života, a ten, který má být jeho pomocníkem a ochráncem, se pojednou staví do role nepřátel a ničitelů lidské osoby. Příchod na svět má být podroben nekontrolovatelné autoritě, proti které není odvolání: jestliže se počatý život nejeví dosti »dokonalý«, může být zničen a zmařen; ulehnut s nemocí pak za těchto okolností znamená dostat se do sféry moci, která může rozhodovat o dalším průběhu života jakožto o ne dosti ekonomickém a ne dosti pohled-

ném a stanovit, že má být legitimně násilně ukončen na základě podpisu získaného a zkomoleného v kdovíjakých zdravotních a emocionálních podmínkách.

Lidská vůle byla postavena jako modla na oltář a zbavena veškeré odpovědnosti vůči sobě i vůči lidstvu. Lékař, který po celá staletí platil za přítele života a který věnoval všechny své zkušenosti a dovednosti jeho prodloužení v co nejlepších podmínkách, stává se pojednou popravčím, což je zcela v rozporu s jeho povoláním a kulturním posláním.

Mentalita zákonodárců nachází bohužel spolehlivou oporu v mentalitě holandského obyvatelstva. Stojí za povšimnutí, že legalizace eutanázie není jediný primát, kterým se

může země větrných mlýnů pochlubit. Je to souvislost čistě náhodná, že se jedná o zemi, kde je katolická církev v nejžalostnějším stavu, horším než v zemích, které desetiletí trpěly ateistickými režimy, o zemi, kde byla již před 30 lety zpochybněna katolická věrouka a morálka na tzv. pastoračním koncilu, kde byl v tomto duchu vydán tzv. holandský katechismus a kde vznikl a odkud se rozšířil novodobý způsob podávání eucharistie »na ruku«?

Kdo sleduje komentáře našich sdělovacích prostředků, jistě zaznamenal »tichý obdiv«, jaký se u nás věnuje »pionýrské odvaze« Holandska při legalizaci eutanázie.

Fandíme tak i u nás novodobé formě totalitárního rasismu, který navenek farijejsky odsuzujeme a pranýřujeme. Brzy se staneme žalostnou obětí vlastního egoismu.

-lš-

Teď je čas povstat ze spánku, ze spánku, který na nás stále znovu padá... Ze spánku naší bezmyšlenkovitosti, při níž se díváme na svůj život bez světla víry... Ze spánku naší nevděčnosti, která nám dává zapomenout, za jak velké dary Boží lásky bychom měli Bohu děkovat... Ze spánku tolikého sebeklamu, který nás zavádí na cestě v našem náboženském životě a úsilí... Pane, probouzej nás stále znovu a znovu!

Život Kristův (9)

IX. Ježíš Kristus - ustanovení a plnost Božího království

1) „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží.“ (Mk 1,15) Těmito slovy Ježíš z Nazareta zahajuje své mesiášské hlásání. Boží království, které spolu s Ježíšem proniká do lidských dějin, představuje naplnění příslibů spásy, které Izrael obdržel od svého Pána.

Ježíš se projevuje jakožto Mesiáš nikoli proto, že by směřoval k časné a politické vládě podle měřítek svých současníků, nýbrž proto, že v jeho poslání, jež kulminuje v utrpení a vzkříšení, bylo vyřčeno jasné „ano“ (srov. 2 Kor 1,20) ke všem Božím záslužím.

2) Pokud chceme plně porozumět Ježíšovu poslání, musíme připomenout poselství Starého zákona, které zvěstuje královskou a spasitelskou důstojnost Páně. V Mojžíšově zpěvu (srov. Ex 15,1-18) je Pán vzýván jako Král, poněvadž podivuhodným způsobem osvobodil svůj lid a vedl ho láskyplně mocnými skutky směrem ke společenství s Bohem a s bratřími v radosti z pravé svobody. Rovněž prastará Žalm 28/29 dokládá tutéž víru: Pán je nahlížen ve slávě své královské důstojnosti, díky níž panuje nad vším stvořením a uděluje svému lidu sílu, požehnání a pokoj. Zejména pak v povolání proroka Izaiáše shledáváme, že víra v Pána - Krále je naprosto proniknuta tematikou spásy. Král, jehož prorok nazírá očima víry „...na vysokém a vznošeném trůnu“ (srov. Iz 6,1), není nikdo jiný než sám Hospodin v tajemství své transcendence a své milosrdné dobroty, díky níž se představuje svému lidu jako pramen lásky, který očišťuje, promíjí a zachraňuje: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy.“ (Iz 6,3)

Tato víra ve spasitelskou Boží královskou důstojnost zabránila

tomu, aby se v lidu smlouvy rozvinula politická královská moc zcela autonomním způsobem podobně, jako tomu bylo u okolních národů. Král je vyvolen a pomazán Pánem a jakožto takový představuje nástroj, skrze nějž sám Bůh vykonává svoji svrchovanou vládu nad Izraelem (srov. 1 Sam 12,12-15). Pán králuje - tak to stále znovu opakují slova žalmů (srov. Ž 5,3; 9,6; 28,10; 92,1; 96,1-4; 145,10).

3) Po bolestných zkušenostech s lidskou omezeností a hříšností lidských králů proroci vyhláší novou smlouvu, v níž Bůh sám jako král povede svůj obnovený lid ke spáse (srov. Jer 31,31-34; Ez 34,7-16; 36,24-28).

V tomto kontextu pak nachází svůj počátek očekávání nového Davida, jehož vzbudí sám Hospodin, aby skrze něho realizoval nový exodus, osvobození, spásu (srov. Ez 34,23-25; Jer 23,5-6). Napříště se pak hovoří o Mesiáši v úzké souvislosti s počátkem plného projevení Boží královské moci.

I když v poexilní době mizí v Izraeli královská moc monarchů, přece roste víra v Boží královskou moc nad jeho lidem a v to, že tato moc se rozšíří až do končin země. Žalmy, které opěvují Pána - Krále, představují nejvýraznější doklad této naděje vyvoleného národa (srov. Ž 95/96; 98/99).

Tato naděje dosahuje své maximální intenzity, když se pohled víry pozvedá za hranice časů a dějin a uvědomuje si, že pouze v budoucí věčnosti Boží království dosáhne své plnosti. Teprve tehdy budou díky vzkříšení z mrtvých spravedliví přebývat v plném společenství života a lásky spolu se svým Pánem (srov. Dan 7,9-10; 12,2-3).

4) Ježíš odkazuje na tuto starozákonní naději a prohlašuje, že spolu s jeho příchodem se tato

Poznámka překladatele (platí pro překlad celého díla). Pokud jsme chtěli dostat evidentnímu požadavku, aby překlady citací z Písma harmonizovaly s výkladem Svatého otce, museli jsme využít jak ekumenického překladu, tak liturgického překladu Nového zákona i překladu žalmů, který se používá v liturgii hodin. Kdybychom se drželi striktně jediného překladu, texty Písma by často nebylo možno uvést do souladu s výkladem Svatého otce.

naděje naplňuje. Boží království představuje hlavní téma jeho kázání, jak to obzvláštním způsobem dokládají jeho podobenství. Podobenství o rozséváči (Mt 13,3-8) učí, že Boží království již působí v Ježíšově kázání, a současně ukazuje na bohatou žej, jež bude bohatstvím budoucí plnosti Království na konci časů. Podobenství o semeni, které samo roste (srov. Mk 4,26-29), podtrhuje, že Království není lidským dílem, nýbrž darem Boží lásky, která působí v srdcích věřících lidí a zaměřuje lidské dějiny k jejich definitivnímu naplnění ve věčném společenství s Pánem. Podobenství o koukolu mezi obilím (srov. Mt 13,24-30) a podobenství o rybářské síti (srov. Mt 13,47-52) ukazují zejména na přítomnost a působnost Boží spásy v nynější době. Mezi „syny Království“ jsou ale přítomni také „synové Zlého“, pachatelé nepravosti. Teprve až na konci časů budou definitivně zničeny síly zla, a ti, kdo přijali Království, budou stále sjednoceni se svým Pánem. Konečně podobenství o pokladu ukrytém v poli a o perle (srov. Mt 3,44-46) poukazují na to, že Království představuje tu nejvyšší hodnotu; pro toho, kdo je schopen tomu porozumět, není obtížné podstoupit sebevětší oběť, aby do něho mohl vstoupit.

5) Ježíšovo učení obsahuje nevýslovné bohatství moudrosti, která člověka osvětluje. Království Boží ve své plné a totální realizaci patří bezesporu budoucnosti, která jistě přijde (srov. Mk 9,1; Lk 22,18). V modlitbě Otče náš nás Ježíš učí prosit za příchod Království: „Přijď království tvé.“ (srov. Mt 6,10)

Současně však Ježíš učí, že Království je již přítomno (srov. Mt 12,28), že je „mezi vámi“ (srov. Lk 17,21), a to díky Ježíšovu kázání a jeho skutkům. Nadto

je zcela evidentní, že církev, kterou Ježíš založil, představuje místo, kde se projevuje Boží královská moc, a to v Kristu, v daru spásy skrze víru, v novém životě podle Ducha ve společenství lásky. Na světlo tak vychází úzké spojení mezi Královstvím a Ježíšem samotným. Jedná se o tak úzkou vazbu, že Boží království je možno nazývat i Ježíšovým královstvím (srov. Ef 5,5; 2 Pt 1,11). Konec konců sám Ježíš tvrdí před Pilátem, že jeho království není z tohoto světa (srov. Jan 18,36).

6) V tomto světle můžeme porozumět podmínkám pro vstup člověka do Božího království. Vše lze shrnout slovem obrácení. Prostřednictvím obrácení se člověk otevírá Božímu daru (srov. Lk 12,32), jímž je povolán do slávy Božího království (srov. 1 Sol 2,12); člověk díky obrácení přijímá Království jako dítě (srov. Mk 10,15) a je ochoten k jakékoli oběti, aby do Království mohl definitivně vstoupit (srov. Lk 18,29; Mt 19,29; Mk 10,29). Boží království požaduje od člověka novou a dokonalejší spravedlnost (srov. Mt 5,20); vyžaduje zaujetí pro konání Boží vůle (srov. Mt 7,21); chce po člověku vnitřní prostotu, jakou nalzáme u dětí (srov. Mt 18,3; Mk 10,15); vede člověka k odložení toho, co překáží, tedy osvobození od bohatství (srov. Mt 10,23-24).

7) Blahoslavenství, která Ježíš vyhlásil (srov. Mt 5,3-12), představují jakousi magnu chartu Království nebes, jež patří chudým v duchu, plačícím, tichým, těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, těm, kdo mají čisté srdce, těm, kdo působí pokoj, pronásledovaným pro spravedlnost. Blahoslavenství nejsou pouze nějakými požadavky Království. Především znamenají dílo, jež Bůh naplňuje

v nás, když nás činí podobnými svému Synu (srov. Řím 8,29), když nás uschopňuje k tomu, abychom měli stejné smýšlení jako on (srov. Fil 2,5nn.), plně lásky a odpuštění (srov. Jan 13,34-35; Kol 3,13).

8) Církev novozákonních dob dosvědčuje Ježíšovo učení o království Božím, vždyť ho prožívala v radosti své velikonoční víry. Tato církev je společenstvím maličkých, které Otec vysvobodil z moci temnot a převedl je do království svého milovaného

Syna (srov. Kol 1,13). Je to společenství těch, kdo žijí v Kristu a nechávají se vést Duchem po cestě pokoje (srov. Lk 1,79), a těch, kdo bojují, aby nepodlehli pokušení a aby vyloučili ze svého života skutky těla, protože dobře vědí, že ten, kdo se dopouští takových věcí, nebude mít podíl na Božím království (srov. Gal 5,21). Církev je společenstvím těch, kdo svým životem a svými slovy hlásají totéž poselství jako Ježíš: „Přiblížilo se k vám království nebeské.“ (Lk 10,9)

9) Církev, která v průběhu staletí „stále směřuje k plnosti Boží pravdy, dokud se na ní nenaplní Boží slova“ (DV 8), při každém slavení eucharistie prosí Otce „přijď království tvé“. Církev žije ve zhavém očekávání slavného příchodu Ježíše, Pána a Spasitele, aby předložil Božimu majestátu věčné a univerzální Království, Království pravdy a života, Království svatosti a milosti, Království spravedlnosti, lásky a pokoje (srov. Preface o slavnosti Krista Krále). Toto očekávání

Kristova příchodu je ustavičným zdrojem důvěry a síly. Povzbuzuje pokřtěné, kteří se stali účastníky Kristovy královské důstojnosti, aby dosvědčovali a zvěstovali přítomnost Království tímiz skutky, jaké konal jejich Mistr (srov. Jan 14,12). Díky tomuto svědectví víry a lásky, jak tomu učí poslední koncil, bude svět napojen Kristovým Duchem a snadněji dosáhne svého cíle ve spravedlnosti, lásce a v pokoji (srov. LG 36).

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Bůh ukázal svůj nesmírný zájem o člověka

Na adventní snídani v Parlamentu ČR 7. prosince 2000 promluvil
předseda ČBK, olomoucký arcibiskup Jan Graubner

Vážené dámy a pánové,

Vánoce nás uvádějí nejen do rodinné atmosféry sváteční pohody u stromečku, či k návštěvě půlnoční mše s koledami, ale i do času velkého historického přelomu, který nebyl překonán ani objevením Ameriky či Francouzskou nebo Říjnovou revolucí, ani objevením atomu, či rozvojem počítačů.

Myslíme na okamžik, kdy Bůh ukázal svůj nesmírný zájem o člověka volajícího o pomoc a sám přijal lidský úděl, stal se člověkem. Vyvolený národ měl za sebou bohatou zkušenost, rozvinutou kulturu, zakusil slávu i ponížení, marně hledal pomoc u mocných sousedů. V té chvíli žije v porobě a touze po svobodě. Je to čas bolesti, která touží po uzdravení, čas pochybnosti a hledání, ale i očekávání a veliké naděje, čas temnoty a ponížení, ale i světla a povýšení. Hospodin neopustil svůj lid. Dal mu zakusit svou blízkost a sám se stal klíčem k řešení problémů. Člověk nechápe. Bůh se rodí ve chlévě. Spasitel světa se zajímá o obyčejné rybáře a chudé pastýře. Budovatel nových řádů se prohlašuje za krále jen před Pilátem, když je souzen. Založí království spravedlnosti, pravdy, lásky a pokoje, ale řekne: To království je ve vás. Ano, těm, kdo jej přijmou, dá dokonce moc stát se Božími dětmi.

Už 2000 let uplynulo a my řešíme podobné problémy, hledíme na mocné sousedy, toužíme po uzdravení ran minulosti a sníme o nové společnosti. Království míru nám už dlouho slibovali, pak to vzdali. Zanechali prázdnotu duše a dluhy. S nepoctivci se pozvednutí ekonomiky nedaří. Nepočítání s věčností vede ke krátkozrakosti, která myslí jen na sebe a ne na příští generace, takže je problémem nejen ochrana přírody, ale nedostatek lásky schopné oběti působí, že vymíráme a máme problémy s důchody. Nemusím jistě vyjmenovávat problémy, vy je znáte. Rád bych však řekl, že vánoční pohled do Betléma nám ukazuje Boží klíč k řešení, Boží lék k léčení samotných kořenů dnešních nemocí záleží však na nás. I nám totiž platí slova: Boží království je ve vás. A: Těm, kdo jej přijali, dal moc...

Bible ukazuje, že betlémské Dítě přijali jen chudí pastýři a moudří hledači. Ti první znali svou chudobu a toužili přijímat. Ti druhí věděli mnoho, ale nelenili námahy hledat Pravdu samu.

Šťastný národ, který má moudré zákonodárce, lidi naplněné Bohem a jeho moudrostí. Každý z nás možná jinak Boha poznal a přijal. To Dítě z jeslí se dnes na každého z nás usmívá a jeho pohled říká: Bojiš se, či přijmeš? Nechci nic, jen

milovat, jsem Lásky, a kdo Lásku přijme, Boha přijal. Kdo láskou dýchá, ten má v sobě život, štěstí, ráj... Království spravedlnosti, lásky a pokoje bude v tvém srdci a ty budeš žít v něm.

Na žádost z mnoha stran papež Jan Pavel II. nedávno vyhlásil patronem vládců a politiků svatého Tomáše Mora. Ten byl kancléřem anglického krále Jindřicha VIII. Když král chtěl změnit politické a církevní uspořádání, které by připravilo půdu pro neomezenou tyranii, Tomáš abdikoval. Věrný hlasu svědomí vášnivě hájil své přesvědčení o nerozlučnosti manželství, účtěl k právnímu řádu inspirovanému křesťanskými hodnotami, i svobodu církve vůči státu. Z rozhodnutí soudu byl sťat. Soulad mezi přirozeným a nadpřirozeným je snad nejcharakterističtější rysem osobnosti tohoto státníka, který žil svůj intenzivní veřejný život se skromností vyznačující se jeho známou dobrou náladou, která mu nescházela ani ve chvíli smrti.

Životní příběh Tomáše Mora jasně vykresluje jednu ze základních pravd politické etiky: Důstojnost člověka převyšuje všechny věci a jeho práva a povinnosti jsou všeobecné a neporušitelné. Obranu svobody církve viděl jako obranu svobody jednotlivce jménem prvořadého postavení

svědomí. Jeho příklad považuje Svatý otec za aktuální právě dnes, kdy díky novým ekonomickým jevům dochází ke změnám ve struktuře společnosti, a zatímco vědecké objevy v oblasti biotechnologií vyhrocují potřebu chránit lidský život ve všech jeho podobách, přísliby nové společnosti, které jsou úspěšně předkládány znavenému veřejnému mínění, naléhavě vyžadují jasná politická řešení, která by chránila rodinu, mládež, starší spoluobčany a lidi na okraji společnosti.

Dámy a pánové,

politik ve vašem postavení, když je citlivý a poctivý, vnímá mnoho tlaků a problémů, a když si uvědomuje své meze i různá omezení, roste v něm adventní touha po Spasiteli. Děkuji vám především za sebe a za ty, jejichž jménem mohu mluvit, za vaši snahu naslouchat Božimu hlasu ve vašem svědomí i odvahu stát za poznanou Boží pravdou. Přeji vám a vyprošuji, aby především vaše srdce se stala krásným betlémem, kde se Jezulátko stalo středem a jeho láska založila Boží království. Pak nebudu mít strach o naši zem a její demokracii, protože Boží Duch ve vašich srdcích bude ukazovat moudrost a národy snad budou i o nás říkat: Jak mocný je jejich Bůh, když jim dává tak moudré zákony!

Vám i vašim rodinám přeji pozhnané dny a pravou vánoční radost z Boha, který je nám tak blízko.

MOHELNICKÝ BETLĚM

dílo řezbáře Josefa Nedomlela ze Starého Města u Bruntálu,
*9. 11. 1909, † 21. 5. 1990

Přístupno pro veřejnost:

25. 12. 2000	11 – 12 hod.	13 – 18 hod.
26. 12. 2000	11 – 12 hod.	13 – 18 hod.
27. 12. 2000	10 – 12 hod.	14 – 17 hod.
28. 12. 2000	10 – 12 hod.	14 – 17 hod.
29. 12. 2000	sv. Tomáš Becket	14 – 17 hod.
30. 12. 2000	10 – 12 hod.	14 – 17 hod.
31. 12. 2000		13 – 17 hod.
1. 1. 2001	11 – 12 hod.	13 – 18 hod.
2. 1. 2001		15 – 16 hod.
4. 1. 2001		15 – 16 hod.
6. 1. 2001	sv. Tři králové	15 – 16 hod.

Dále bude betlém přístupný veřejnosti až do 2. února 2001 v těchto termínech: úterý, čtvrtek, sobota 15 – 16 hod., neděle 14 – 17 hod. (o nedělích rovněž po dopoledních bohoslužbách, které začínají v 9.45 hod.).

VÁNOCE VE KŘTINÁCH

24. prosince – ve 22.00 hodin půlnocní, Laštůvkova vánoční mše. **Hod Boží vánoční** – mše svatá 7.30 a v 10.30 hod. (sbor). **Svatý Štěpán** – mše svatá 7.30 a v 10.30 (sbor). **Neděle 31. prosince** – mše svatá 7.30 a v 10.30 hod., v noci ve 22.00 hod. adorace, ve 23.00 hod. mše svatá (o půlnoci si popřejeme vzájemně v ambitech).

1. ledna 2001 – mše svatá 7.30 a v 10.30 hod.

6. ledna 2001 – mše svatá 7.30 a v 10.30 hod., v 15.00 hod. pěvecký sbor Antea.

7. ledna 2001 – mše svatá 7.30 a v 10.30 hod., ve 14.00 hod. rozloučení s betlémem, zpívá chrámový sbor.

Liturgická čtení

Neděle 24. 12. – 4. neděle adventní

1. čt.: Mich 5,1–4a

Ž 80(79),2ac+3b.15–16.18–19

Odp.: 4

2. čt.: Žid 10,5–10

Ev.: Lk 1,39–45

večer:

1. čt.: Iz 62,1–5

Ž 89(88),4–5.16–17.27+29

Odp.: 2a

2. čt.: Sk 13,16–17.22–25

Ev.: Mt 1,1–25

v noci:

1. čt.: Iz 9,1–3.5–6

Ž 96(95),1–2a.2b–3.11–12.13

Odp.: Lk 2,11

2. čt.: Tit 2,11–14

Ev.: Lk 2,1–14

za svítání:

1. čt.: Iz 62,11–12

Ž 97(96),1+6.11–12

Odp.: Světlo dnes zazáří...

2. čt.: Tit 3,4–7

Ev.: Lk 2,15–20

Pondělí 25. 12. – slavnost Narození Páně

1. čt.: Iz 52,7–10

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4.5–6

Odp.: 3c

2. čt.: Žid 1,1–6

Ev.: Jan 1,1–18

Úterý 26. 12. – svátek sv. Štěpána

1. čt.: Sk 6,8–10; 7,54–60

Ž 31(30),3cd–4.6+8ab.16bc–17

Odp.: 6a

Ev.: Mt 10,17–22

Středa 27. 12. – svátek sv. Jana

1. čt.: 1 Jan 1,1–4

Ž 97(96),1–2.5–6.11–12

Odp.: 12a

Ev.: Jan 20,2–8

Čtvrtek 28. 12. – svátek sv. Mláďátek

1. čt.: 1 Jan 1,5–2,2

Ž 124(123),2–3.4–5.7b–8

Odp.: 7a

Ev.: Mt 2,13–18

Pátek 29. 12. – připomínka sv. Tomáše Becketa

1. čt.: 1 Jan 2,3–11

Ž 96(95),1–2a.2b–3.5b–6

Odp.: 11a

Ev.: Lk 2,22–35

Sobota 30. 12. – šestý den v oktávu Narození Páně

1. čt.: 1 Jan 2,12–17

Ž 96(95),7–8a.8b–9.10

Odp.: 11a

Ev.: Lk 2,36–40

EXERCICIE NA VELEHRADĚ V ROCE 2001

ÚNOR	7. 2. – 11. 2.	Duchovní obnova k uzdravení minulosti <i>MUDr. Kašparů tc. OPraem. – P. F. Petrik</i>
	21. 2. – 24. 2.	Duchovní obnova pro snoubence <i>P. Jakub Berka OPraem.</i>
BŘEZEN	6. 3. – 10. 3.	Postní duchovní obnova • <i>P. Jan Pavlík SJ</i>
	21. 3. – 24. 3.	Postní duchovní obnova • <i>P. Miloš Kabrda SDB</i>
	30. 3. – 1. 4.	Mariánská duchovní obnova „Znamení časů“ <i>P. Stanislav Weigel</i>
DUBEN	12. 4. – 15. 4.	Velikonoční Triduum – duchovní obnova pro vysokoškoláky <i>P. Michal Altrichter SJ</i>
	24. 4. – 28. 4.	Laici podávající sv. přijímání a pastorační asistenti <i>P. Jan Pavlík SJ</i>
KVĚTEN	8. 5. – 12. 5.	Mariánská duchovní obnova • <i>P. Josef Hladiš SJ</i>
	14. 5. – 18. 5.	Duchovní obnova pro zdravotníky, lékaře a zdravotní sestry <i>P. MUDr. Ladislav Kubíček</i>
	16. 5. – 20. 5.	Exerciční pokračování podle sv. Ignáce pro muže – 3. týden (pokračování z r. 1999) • <i>P. Jan Pavlík SJ</i>
	21. 5. – 25. 5.	Duchovní obnova pro důchodce, osamělé, nemocné <i>Mons. M. Klisz</i>
	29. 5. – 2. 6.	Exerciční pokračování podle sv. Ignáce pro ženy – 3. týden (pokračování z r. 1999) • <i>P. Jan Pavlík SJ</i>
ČERVEN	5. 6. – 9. 6.	Exerciční základ podle sv. Ignáce pro ženy <i>P. P. Koudelka SJ</i>
ČERVENEC	15. 7. – 20. 7.	Exercice pro trvalé jáhny • <i>MUDr. M. Kašparů tc. OPraem</i>
	18. 7. – 22. 7.	Duchovní obnova pro mladší ženy a muže žijící v manželství • <i>P. F. Sedláček</i>
	22. 7. – 26. 7.	Duchovní obnova katechetů • <i>P. Aleš Opatrný</i>
	26. 7. – 30. 7.	Duchovní obnova učitelů, vychovatelů • <i>P. Aleš Opatrný</i>
SRPEN	1. 8. – 4. 8.	Duchovní obnova pro muže a ženy žijící v manželství <i>P. Miloš Kabrda</i>
	5. 8. – 8. 8.	Duchovní obnova pro mládež od 15 let • <i>P. P. Vaculík SDB</i>
	15. 8. – 19. 8.	Exercice pro vysokoškoláky • <i>P. Dr. Michal Altrichter</i>
	19. 8. – 23. 8.	Duchovní obnova pro mladé lidi, kteří hledají svou životní cestu • <i>P. Pavel Havlát OM</i>
	26. 8. – 30. 8.	Duchovní obnova pro varhaníky a chrámové zpěváky <i>P. Vladimír Tomeček SJ</i>
	27. 8. – 31. 8.	Duchovní obnova pro důchodce, osamělé a nemocné <i>P. S. Peroutka SJ</i>
	31. 8. – 2. 9.	Duchovní obnova podnikatelů, veřejně činných pracovníků <i>P. V. Málek</i>

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	24.12.	25.12.	26.12.	27.12.	28.12.	29.12.	30.12.
Antifona	122	134	1617	1621	1624	134	134
Žalm	786	783	783	786	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	122	134	1617	1621	1623	134	134
Antifony	130	160	1618	1621	1623	180	184
Žalmy	1137	813	813	813	813	813	813
Kt. čtení a zpěv	130	161	1618	1622	1623	180	183
Antifona k Zach. kantiku	130	161	1619	1622	1626	181	183
Prošby	130	161	1619	1622	1626	181	183
Záv. modlitba	131	162	1619	1623	1626	181	183
Modlitba během dne:							
Hymnus	123	135	135	135	135	135	135
Antifony	124	136	136	136	136	136	136
Žalmy	1142	162	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	131	164	1619	1623	1627	182	186
Záv. modlitba	131	164	1619	1623	1626	181	183
Nešpory: SO							
Hymnus	121	137	133	133	133	133	133
Antifony	126	137	163	163	163	163	169
Žalmy	1133	137	163	163	163	163	1649
Kt. čtení a zpěv	148	139	167	176	177	179	183
Ant. ke kant. P. M.	149	139	168	176	178	179	170
Prošby	149	139	168	176	178	179	170
Záv. modlitba	131	160	168	177	178	180	173
Kompletář	1238	1238	1242	1238	1242	1238	1242

Práva nemocných a svědomí lékaře

Změněná společenská situace vznáší i nové prvky do vztahu mezi lékaři a nemocnými. K základním principům lékařské etiky, jak je již před léty formulovali T. Beauchamp, Chilress aj., patří především respektování autonomie nemocných. Koncept svéprávné volby ovšem předpokládá nejen náležitou informovanost nemocných, ale i uznání práva lékaře na respektování jeho osobního přesvědčení, a také možnost odmítnout provedení zákroku, který by se přičil svědomí lékaře.

Teoretické úvahy samozřejmě mají závažné praktické důsledky. Konflikt svědomí lékaře se u nás zatím týkal téměř výhradně komplexu problémů spojených s platným liberálním potratovým zákonem. Věřící absolvent lékařské fakulty se zájmem o gynekologii zpravidla musí bezprostředně po promoci zvažovat, zda se odváží riskovat velmi pravděpodobné konfliktní situace a stane se ženským lékařem, anebo si zvolí jiné profesionální zaměření. Počínající diskuse o eutanázii však naznačují, že nástrahy kladené odpovědnému rozhodování budou pro lékaře ještě četnější a zřejmě zasáhnou širší okruh zdravotnických pracovníků.

Na přednáškovém večeru pořádaném sdružením Hippokrates a Kolegiem katolických lékařů v Brně promluví v pátek 12. ledna k těmto otázkám odborný asistent Ústavu lékařské etiky Lékařské fakulty Masarykovy univerzity **MUDr. Tomáš Lajkep**. Beseda spojená s referátem a diskusí na téma **Autonomie nemocných a svědomí lékaře** se uskuteční v **budově Centra dětských odborných zdravotnických služeb v Brně Žerotínovo nám., č. 6 a začne v 17 hodin.**

Květoslav Šipr

MŮŽETE NÁM POMOCI? Sestry Apoštolátu sv. Františka děkují Vám všem, kteří jste se modlitbou nebo finančním darem podíleli na 1. etapě oprav kaple sv. Václava a konventu sester v Praze 6 – Dejvicích. Svou pomocí jste přispěli k potřebným úpravám kaple a přilehlých místností, které jí slouží.

S Boží pomocí jsme dále začaly nutné opravy konventu pro bydlení a ošetřování starších a nemocných sester, kde kromě nové kanalizace, rozvodů vody, elektřiny, topení a zajištění statiky musí být provedena celková oprava stropů. Proto se opět na Vás obracíme s naléhavou prosbou, kdo nám můžete pomoci, abyste své finanční dary zaslali na č. účtu u Komerční banky a.s. v Praze 6: 19-8473380257/0100, nebo nám zatelefonovali o zaslání složenky. Upřímně Vám děkujeme za každý Váš dar, kterým nám pomáháte opravit domov pro naše starší a nemocné sestry. At sám Pán odmění štědrost Vašich srdcí.

Sestry Apoštolátu sv. Františka, Proboštská 3, 160 00 Praha 6, tel. 02/312 32 17

Unie křesťanských pedagogů, pobočka Praha, vás zve na přednášku PhDr. Radomíra Malého na téma **Pius IX. – odpůrce liberálního pojetí svobody a svědomí**, která se bude konat v úterý 2. ledna 2001 v 18 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.), v sále řádu sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11 Praha 1. V rámci tohoto filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

První sdružení přátel bl. Hyacinta Maria Cormiera v Brně pořádá **Křesťanské umění pro III. tisíciletí**. Výstava betlémů a jiné soudobé křesťanské malby. **KDE:** V kostele sv. Michala v Brně, Dominikánská ulice. **KDY:** Od neděle 24. prosince 2000 do 1. ledna 2001 v době od 9.00 do 19.00 hod.

KNĚŽSKÉ EXERCICIE NA VELEHRADĚ V ROCE 2001

18. 2. – 24. 2. Pravdivost našeho kněžského života,
P. Bernard Říský OFM

8. 7. – 14. 7. Sloužíme Bohu způsobem vnitřním – „Filip. 3,3“,
P. Benedikt Holota OFM

14. 10. – 20. 10. Bůh k nám mluví v Písmu svatém, Mons. Josef Koukl

4. 11. – 9. 11. Druhý týden ignáciánských duchovních cvičení. Společná četba: „Dej mi napít.“ P. Józef Augustyn (z Polska)

Liturgická čtení

Neděle 31. 12. – svátek Sv. Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

1. čt.: Sir 3,3–7.14–17a

Ž 128(127),1–2.3.4–5

Odp.: 1

2. čt.: Kol 3,12–21

Ev.: Lk 2,41–52

večer:

1. čt.: Gn 1,14–18 nebo Nm 6,22–27

Ž 8,2a+4–5.6–7.8–9

Odp.: 2a

nebo Ž 90(89),2.3–4.5–6.12–13.14+16

Odp.: 17c

2. čt.: 1 Kor 7,29–31 nebo Jak 4,13–15

Ev.: Mt 6,31–34 nebo Lk 12,35–40

Pondělí 1. 1. – slavnost Matky Boží Panny Marie

1. čt.: Nm 6,22–27

Ž 67(66),2–3.5.6+8

Odp.: 2a

2. čt.: Gal 4,4–7

Ev.: Lk 2,16–21

Úterý 2. 1. – památka sv. Bazila Velikého a Řehoře Nazíánského

1. čt.: 1 Jan 2,22–28

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: 3cd

Ev.: Jan 1,19–28

Středa 3. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 2,29–3,6

Ž 98(97),1.3cd–4.5–6

Odp.: 3cd

Ev.: Jan 1,29–34

Čtvrtek 4. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,7–10

Ž 98(97),1.7–8.9

Odp.: 3cd

Ev.: Jan 1,35–42

Pátek 5. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,11–21

Ž 100(99),1–2.3.4.5

Odp.: 1

Ev.: Jan 1,43–51

Sobota 6. 1. – slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1–6

Ž 72(71),1–2.7–8.10–11.12–13

Odp.: srov. 11

2. čt.: Ef 3,2–3a.5–6

Ev.: Mt 2,1–12

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	170	193	173	154	154	154	226
Žalmy	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	171	193	173	154	154	154	226
Antifony	171	195	173	154	154	154	233
Žalmy	813	813	813	813	813	813	813
Kt. čtení a zpěv	172	195	173	208	211	215	233
Antifona k Zach. kantiku	172	195	173	208	212	215	233
Prosby	172	195	172	209	212	215	233
Záv. modlitba	173	196	173	209	212	216	234

Modlitba během dne:

Hymnus	155	155	155	155	155	155	227
Antifony	156	156	156	156	156	156	228
Žalmy	818	1265	849	863	879	895	235
Krátké čtení	173	196	206	209	213	216	237
Záv. modlitba	173	196	206	209	212	216	234

Nešpory: SO

Hymnus	153	191	197	173	153	153	229	225
Antifony	169	192	198	173	168	168	230	238
Žalmy	1649	1649	1661	153	168	168	230	238
Kt. čtení a zpěv	169	192	199	173	210	214	231	239
Ant. ke kant. P. M.	170	192	199	176	211	214	232	240
Prosby	170	193	199	173	211	214	232	240
Záv. modlitba	173	196	196	173	209	212	234	234
Kompletář	1238	1238	1242	1250	1254	1257	1238	1242

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

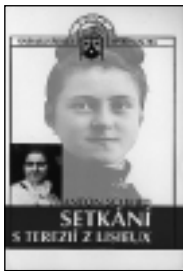
Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Anton Schmid:

SETKÁNÍ S TEREZIÍ Z LISIEUX

Autor podává krátký životopis svaté Terezie z Lisieux, která v 15 letech vstoupila do karmelitánského řádu a zemřela již za devět let po bolestné nemoci. Poté Anton Schmid nastiňuje hlavní duchovní linie jejího života. Ukazuje, jak dalece je tato učitelka církve vzorem a ukazatelkou cesty pro naši dobu. Autor je vedoucím Tereziánského díla a farářem v Augsburgu.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 164 stran, 129 Kč

je nedokáže sám unést, zasouvá je kamsi do hlubin podvědomí a jakoby podivuhodně na ně zapomíná. Tato kniha je věnovaná především těm, kteří stále ještě prožívají své ublížení jako bolestnou ránu. Autor je povzbuzuje k rozhodnutí vypořádat se otevřeně s touto zkušeností, aby mohla být křivda následně uzdravena. Vyzývá zraněné jedince k pohledu na problém svého ublížení nejen z vlastního hlediska, ale i z obecně lidského hlediska.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 96 stran, 95 Kč

Lia Cerrito:

Z BOŽÍ KANCELÁŘE

Soubor drobných příběhů, které chtějí čtenáři přiblížit pohled Boha na člověka, jenž se tak často liší od lidského. Příběhy jsou postaveny na základě vymyšleného života v nebi, především Boží kanceláře, kde se nejen přijímají adeпти věčného života, ale stávají se zde i jiné zajímavé příhody.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 118x162 mm, 70 stran, 69 Kč

Bruno Ferrero:

PAPREK SLUNCE PRO DUŠI

Po Příbězích pro potěchu duše další soubor krátkých příběhů pro radost i zamyšlení, povzbuzení i poučení. Příběhy jsou doplněny barevnými fotografiemi.

Portál, brož., zúž. A5, 80 stran, 99 Kč

Józef Augustyn:

KŘIVDA – ODPUŠTĚNÍ – SMÍŘENÍ

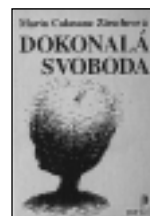
Křivda, která se nám stala, bývá obvykle velice bolestnou vzpomínkou, k níž se zpravidla neradi vracíme. Týká se to především zranění způsobených našimi nejbližšími v raném dětství. Občas se však vyskytnou i tak veliká ublížení, že přesahují emocionální a duchovní možnosti dospívajícího jedince. Protože

Maria Calasanz Ziescheová:

DOKONALÁ SVOBODA

Heřman z Althausenu (1013-1054), velký mnich a učenec, jedna z nejskvělejších a nejdojímavějších postav středověku, k nám chce v tomto románu promlouvat svým životem. Napínavé čtení o mladém švábském hraběcím synu, jak ze svého ubohého způsobu života postupně vytvářel velké a svobodné bytí, vycházející z utrpení, které vstupuje do každého lidského života.

Portál, 4. vydání, váz., A5, 192 stran, 197 Kč

Placeno převodem
706 035

Novinové výplatě

odeslatě:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLŮ – řídění Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.incenet.cz; http://www.ova.incenet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podáván noviny v zástupk povolenou Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TISKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zástupk povolené SR, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněn, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzinger aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nevezřejněné příspěvky nevracíme.